

ਸਿਰਫੀਆਂ ਪੰਜ
ਪੁਰਦੇ ਕੁਗਤ
ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਰਕ ਯਾਰ
੨੪ ਪੰਨੇ ੧੦

A. no. 84

1975

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿਰਫੀ ਪੁਰਨਗੁਰਗਤਿ ਕੀ ਲਿਖਨ ਤੇ
ਅਲਫ ਮਾਟਗਣੇ ਸਦਾ ਪਿਆ

ਨੁਪਗੀਏਗੋਗੀਨਿਦਅਨਿਦਕੁਹਾਦ
ਦਾਈਅਸਤਕੁਚਿਦਸੇਹੈਕੁਰੁਲ
ਕਰਨਹੈਦੁਸੁਰਨਰਮੈਹੈਨਸਗਾਦੁਦੁ
ਈਤੇਗਨਾਮਲੀਤਾਦੁਆਰੇਨਸ
ਕੀਤਾਦਾਨਮਗਲੀਤਾਮਨਿਗੁਦੁਦੁ
ਈਇਕਦਾਸਦੀਬੇਨਤੀਮਨਮਾ
ਤਾਅਠੇਪਹਿਰਤੇਗਨਸਗਾਦੁਦੁਈ

ੴ॥ ਅਲਛਮਾਇਸਖਿਸਲਕੋਟਿ ੨
ਅੰਦਰਿ ਪੂਰਨ ਪੁਤ੍ਰ ਸਰਦਾਨ ਨੇਜਾ
ਇਆਈ॥ ਜੋਦੇ ਨਿਮਿ ਆਗਾ ਜੇਨਿਖ
ਬਰਹੋਈ ਸਦਪ੍ਰਤਿਤਾਂ ਬੇਦਪ੍ਰਤਿ
ਆਈ॥ ਬਾਗ ਦਰੇਨਾ ਗਾਜਿਆ ਮੂਹ
ਲਗਇਏ ਹੁਪ੍ਰਤਿਤਾਂ ਨੇਛਰਮਾਇਆ
ਈ॥ ਕਾਵਯਾਗਮਿਆ ਪੂਰਨ ਭੁਗਤਿ

ਤਾਂ ਈ ਉਸੇ ਦੁਖ ਤੋਰੇ ਗੇਵਿਰੁ ਪਾਇਅੰ
 ਈ॥ ੨॥ ਬੇਬੇ ਦਾਜਿ ਦੇਰ ਬਾਲਿਖਾਅੰ
 ਈ ਤਿਥੇ ਪ੍ਰਿਤੁ ਤਾਂ ਆਖਸਣਾਇ ਰਿ
 ਤਾ ਪੁਰਨਾਇ ਕਹਨੇਗੀ ਓਨਿ ਕਲਿ
 ਆਈ ਦੁਜਾ ਕੇ ਰਹੀ ਦੇਵਿਰੁ ਪਾਇ
 ਦਿਤਾ ਸੰਦੇਹੇ ਗੇਲਿਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ
 ਵਾਈਆਂ ਨੀਬਾਗਾ ਦੁਰਿਆਵਾਖਰ

ਪਦਾਇਦਿਤਾ ਕਾਦੁਯਾਰਮੀਆਂਪੁ ੩
ਗਨਗੁਗਤਿਤਾਂਈਬਾਪਜੀਮਦਿਅੰ०
ਕੈਦਕਰਦਾਇਦਿਤਾ॥੩॥ ਤੇਤਾਬਿ
ਆਨਾਲਿਓਸਤਾਦਹੋਏਲਗੇਦਿਦਿ
ਆਸਰੁਸਿਖਾਦਣੇਨ੍ਹਾ ਛਿਆਦੁ
ਹਿਆਂਦਾਪੁਰਨਗੁਗਤਹੋਇਆਪੁ०
ਪੈਪੈਥੀਆਂਲਗੇਪਣਦਣੇਨ੍ਹਾਤੀ

ਰਨਟਾਜੀਆਂਹਥੁਕਮਾਨਦੇਕੇਦਸਨ
ਦੁਰਗਸਾਂਤੀਰਚਲਾਵਟੇਨੂੰ। ਕਾਵੁ
ਯਾਰਜਦਪੁਰਨਨੁਆਨਹੋਇਆ
ਦੇਮਦੇਮਲੋਚੇਬਾਹਿਰਆਵਟੇਨੂੰ।
੪। ਸੇਸਾਬਤੀਦਿਦਿਆਸਿਖਰਿਹੰ०
ਬਾਰਾਬਰਸਗੁਜਰੇਖਬਰਦਾਰੋ
ਇਆਪੁਰਨਭੁਗਤਿਗਜੇਸਲਵ

ਨਤਾਈ ਪਾਨ ਰਖਤ ਲੀ ਮਿਲਨ ਤਾ ४
ਰਹੋਇਆ ॥ ਚੜ੍ਹੀ ਹਿਰਸ ਗਜੇ ਸਲ
ਦੁਨਨੂੰ ਜੀਚੁ ਕਮਰੀਆਂ ਪਬਾਂ ਦੇਰਾ
ਰਹੋਇਆ ॥ ਕਾਵਯਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਮਾਦੰ
ਸਿਆਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹੀ ਹਿਰਸ ਤੇ ਮਸਤ ਸੀਸਾ
ਰਹੋਇਆ ॥ ੫ ॥ ਜੀਮਾ ਜਿਵੇ ਆਂਦੀ
ਸਲ ਦੁਨਨੇ ਜੀਇ ਕਾਇਸ ਤੀ ਹੋਰੁ ਵਿਦੰ

ਹਕੇਜੀ। ਉਸਦੀ ਜਾਤ ਚੰਬੇਲੀ ਤੇ ਨਾ
ਉਲੂਣਾ ਪਰਿਆਂ ਦੀ ਸੀ ਉਸ ਪਰ ਨਾ
ਇਕੋ ਜੀ। ਸੁਰਤਿ ਉਸ ਦੀ ਚੰਦ ਮਤਾ
ਬਦਾਂਗੀ ਜੇ ਦੇ ਬੈਠ ਦੀ ਸੀ ਜੇ ਦਰ ਲਾਇ
ਕੇ ਜੀ। ਕਾਦ੍ਰ ਜਾਗੇ ਕਰਾ ਕੀ ਸਿਫਤ
ਉਸ ਦੀ ਪਿਛੀ ਰਿਗ ਦੇ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕੇ
ਜੀ। ੬। ਹੇ ਹਾਰ ਸੀ ਗਾਰ ਸਭੁ ਪਹਿਲੇ

ਨਿਪੁਰਨ ਨਾਲਿ ਮਹੁਰਤਾਂ ਬਾਹਿਰ ॥ ੫
ਆਇਆ ॥ ਕਢਲਿਆ ਤਬੇ ਲਿਓਂ
ਰਤਾਨੀ ਨਿਗਾਰ ਖਕੇ ਦਿਚ ਬਜਾਰ
ਆਇਆ ॥ ਖੁਸੀ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਮਹਿ
ਲਾਇ ਛਗਾ ਦੇ ਪਾਰਿ ਦੇ ਨਦ ਪਾਈ ਅੰ
ਸਹਿਰ ਆਇਆ ॥ ਕਾਦ੍ਰੁ ਜਾਗ ਪੁਰ
ਕਰਮਾਂ ਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਗ ਬਰਸਾਪਿ

ਛੋਟਰਥਾਰਥਾਇਆ॥੭॥ਖੇਖੁਸਰਿ
ਈਸਲਦੁਹਨਨੀਪੁਰਨਭਗਤਿ
ਦਆਣਸਲਾਮਕੀਤਾਬਾਪੁਨਾਲਿ
ਖੁਸੀਗਲਲਾਦਦਾਈਪੁਨਿਦਾਨਸਿਰ
ਦਾਰਨਾਚਾਇਕੀਤਾਪੁਰਨਬੈਠਕੇਦਿ
ਚੁਕਚਹਿਰੀਆਂਦੇਲੋਕਾਂਸਾਰਿਆਂਦੁ
ਲਾਖਿਆਨਕੀਤਾਕਾਦੁਯਾਰਨਾਸੁਦ

ਤਜਾਇਝਲੀਹੇਠਚਸਮਾਂਦੇਸਭੁਨਿਦਾ ६
ਇਲਿਤਾ॥ ੨॥ ਦਾਲਦਸੇਖਾਂਪੁਛਦਾ
ਲਾਗੀਆਂਨੂੰਸਲਵਾਨਗਜਾਹੁਟਹਸ
ਕੇਜੀ॥ ਪਰਨਭੁਗਤਿਦਾਫਿਰੁਣਾਂਸਾਕ
ਯਾਰੇਜਿਥੈਚਲਫਕਾਂਦਿਨਅੰਜਦੇਜੀ
॥ ਮੇਨੂੰਸਿਕਦਿਆਂਬਢਿਲਾਦਦਿਤੀ
ਅਖੀਵੇਖਿਲਵਾਂਹੁਟਹਜਕੇਜੀ॥ ਕਾ

ਦੁਆਰਾ ਮਿਆਂ ਅੰਗੋ ਕਹੈ ਪੂਰਨ ਸੁਖ
ਨ ਸਚੁ ਜਾਗੈ ਇਕ ਗਨ ਕੇ ਜੀ॥ ੨॥ ਜਾ
ਲ ਨਗਨਾ ਸੀ ਗਦਾ ਬਾਪੁ ਕੇ ਲੋਕ ਹਿਰ॥
ਬਾਬੁ ਲਾਪੁਤ੍ਰੁ ਦਿਆਹੁ ਨਾਹੀ॥ ਨਿਸਦ॥
ਸਤੇ ਤੁਸਾਂ ਦਿਆਹੁ ਕਰਨਾ ਅਜੇ ਮੰਨ ਮੇ
ਰੇ ਕੋਈ ਚਾਉ ਨਾਹੀ॥ ਮੇਰਾ ਮੰਨ ਲੇ ਚੇਰੁ
ਜਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜੀ ਬਿਨ ਬਾਬੁ ਲਾਬੇ ਟੀਅੰ॥

ਪਾਉਨਾਹੀ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਗਮੀਆਂ ਅੰਗੋਕ १
ਏਪੁਰਨਮੇਨਿਰਬਦਾਨਾਉਭੁਲਾਇਨ
ਹਨ। ੧੦। ਰੇਰੰਗਤਗਰਿਹੋਇਗਿਆਸੁ
ਣਕੇਪੁਰਨਭਗਤਿਦੁਲੇਸਲਦਨਦਾ
ਜੀਕੋਲੋਉਠਦਜੀਰਨੇਮਤਦਿਤੀ
ਅਜੇਗਜਿਆਏਹੁਕੀਜਾਣਦਾਈ
ਜਦੋਰੰਗਜੁਆਨਕਰਿਲੈਗਆਪੇਤੈ

ਬੋਥਾਹਗਠਿਕਰਬਿਆਨਦਾਈਅ
ਕਾਦੁਯਾਰਦੁਜੀਰਦੇਲਗਆਖੇਗ
ਨਾਖੁਸੀਆਂਦੇਅੰਦ੍ਰੁਆਂਦੁਦਾਈ॥੧॥
੧॥ ਜੇਨਬਾਨਥੀਗਜੇਨੇਹੁਕਮੁਕੀਤਿ०
ਘਰਿਨਾਹੁਸਲਾਮਕਰਆਈਆਂਨਾਂ
ਜਿਸਦਾਸਤੇਭੋਹਿਰੇਦਿਚੁਪਾਲਿਅੰ०
ਸੇਹੁਣਮੇਨੁਨਾਖੁਸੀਆਂਆਈਆਂਨੂੰ

॥ ਪੁਰਨਉਠਿਆ ਬਾਪੁ ਤੇ ਹੁਕਮੁ ਲੈਕੇ ॥ ੮ ॥
ਅੰਗੋ ਲਾਇ ਲੈਦਾ ਨ ਫਗਨਾਈ ਆਂਨੀ ॥
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਕੀ ਸੋਹਣੇ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੀ ॥
ਏਰਨਾਂ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਇ ਆਸਾਂ ਈ ਆਂਨੀ ॥
੧੨ ॥ ਸੀਨ ਸਖੀ ਸਿਹ ਬੁਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾ ॥
ਗਸੁਚਾ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਸੋਹਿਣਾ ਜਤੀ ਨਾਲੇ ॥
ਨਕਦਿਚ ਬੁਲਾਕ ਸੁਹਾਵਦਾਈ ਕੀਨੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਕਦੇਲਾਲ ਜੀ ਮਰੂਦ ਵਾਲੇ। ਮਥੇ ਵਿ
ਚੁ ਸੁਰਿਸਮ ਮਤਾ ਬਜੇ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਨੈ ਨਸੰ
ਨੀ ਸਮਾਦਾਨ ਬਾਲੇ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਕੀ ਰਾ
ਗਲ ਹੀ ਰਿਆਂ ਦਾ ਹਥੀ ਕਿ ਗਣਾਂ ਬਾਹਿ
ਲ ਵਕਚਾਲੇ। ੧੩। ਸੀਨ ਸਹਿਰਮਾ
ਇਆ ਪਰਿਮਾਂਦੀਆਂ ਦੇ ਪੁਰਨ ਪੁਛ
ਦੇ ਨੇ ਕਰਾਂ ਚਾ ਕਰਾਂ ਨੂੰ। ਨਿਸੰਨੀ ਜੀ ਮਿਆਂ

ਓਸਨੁ ਮਾਣਦੁ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਜਾਇ ॥
ਕੇਮਾਤਾਨੀ ਗਣੀਲੁ ਟਾਏ ਮਹਿਲਨੁ
ਰਹੇਇਆ ਅਦਿ ਜਾਇਦੁ ਤਿਆਪੁ
ਰੁਖਾਤਾਨੀ ਕਾਦੁ ਯਾਰਬਹਾਲ ਕੇਨਭ
ਰਪਿਛੇ ਪੈਣੀ ਜਾਇਰਹਿਅਮਥਾਟੇ
ਕਿਆ ਜਾਇਕੇਮਾਤਾਨੀ ॥ ੧੪ ॥ ਸੁਆਦ
ਸੁਗਤਿਨਾਹੁ ਸਨਦੀ ਜਾਇਝੁਲੀਗਣੀ

ਪੁਰਨਨਿਦੇਖਿਕੇਤੁਰਤਮੁਠੀ। ਸੁਰਤ
ਨਜਰਆਈਗਾਜਾਭੁਲਗਿਆਸਿਰਪੇ
ਰਤਾਈਅਗਭੁਟਕਉਠੀ। ਦਿਲੋਪੁਤ੍ਰ
ਨਿਯਾਰਬਣਾਇਆਸੁਓਸਦੀਸਾਬ
ਤੀਦੀਵਿਚੋਲਜਟਟੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਤ
ਗੀਮਤਹੇਸਆਗੀਵੇਖੋਲਗੀਦੁਗਾ
ਦਣਨਦੀਪੁਠੀ। ੧੫। ਜੁਦਾਦਜੇਰੁ

ਬਿਜੇਰ ਦੇ ਨਾਲਿ ਰਾਜਾ ਅੰਦ੍ਰ ਲਿਪਕੇ ੧੦
ਰੰਗ ਮਹਲ ਨਾਏ। ਹੁਬੁ ਬੀਨ ਕੇ ਪੁਰਨ
ਜਾਇਖ ਲਾਮ ਥਾਟੇ ਕਿਨਾਰੇ ਮੇਰੀ ਏਥ
ਰਾਮਾਏ। ਅਗੋਰਿ ਤਾਨਾ ਉਸ ਜਬਾਬ
ਮੂਲੇ ਸਗੋ ਦੇਖ ਗਣੀ ਮਥੇ ਦੁਟ ਪਾਏ।
ਕਾਦੁ ਜਾਗ ਪਲੇਇ ਕੇ ਦੇਖੁ ਅਖੀਅ
ਗੇ ਕਰੇ ਚਲਿਤ ਮਤੇਈ ਮਾਏ। ੧੬॥

ਤੇਇਤਾਲਿਆਂਮੇਰਿਆਂਠੇਰਿਆਂਨੂੰਲੂ
ਣਾਆਪੁਦਲੀਲਾਦੇਠਿਕਰਬੀਨੇਮੇ
ਤਾਂਦਸਰੀਗਲਨਾਜਾਣਨਹਿਯਾਂਪੁਰਨ
ਭਗਤਿਨੇਆਖਿਆਅਜੁਮੀਨੇਲ
ਗਿਆਗਕਲੇਨਿਉਬੁਝਨਾਦੀਪਦਾਪ
ਰਨੇਪੁਰਨਾਲਾਦੇਬੀਨੇਕਾਦਯਾਰਤ
ਰੀਮਤਾਂਗੁਰੀਆਂਨੀਦੇਖੇਲਗੀਲੂਣ

੧

ਭਿਨਟੇ ਥਾਲੀ ਛਿਨੇ॥੧੧॥ ਜੇਇਜ ੦੧੧
ਹਿਗਆਖਟੀਸਰਮਕੇਹੀਆਈਆ
ਈਨਾਗਾਨਿਆਆਖੁਮੇਨੀ।ਕੁਖੇ
ਰਖਨਾਜੀਮਿਓਜਾਇਓਵੇਮਾਤਾਅ०
ਖਨਾਹੈਕੇਹਵੇਸਾਕਮੇਨੀ।ਹੋਰਉਮ
ਗਤੇਰੀਮੇਰੀਇਕਗਾਜਾਗੁਲਾਇ
ਓਈਦਰਦਹਿਗਕਮੇਨੀ।ਕਾਦੁ

ਯਾਹਨਾਸੀਗਦੀਕਹੈਲਣਾਅਜਰ
ਲਿਓਕਰਹਲਾਲਮੇਨੂੰ, ੧੮। ਐਨ
ਅਕਲਦੇਨਾਲਿਮਥੋਬੋਲੁਮਾਏਸੁ
ਖਨਸੁਰਦੇਸਾਨਿਤੁਆਖਨਾਹੀ। ਆ
ਦਾਪੁੜਾਨੇਹੁਨਾਕਦੀਲਗੇਜਗਦਿਚਿ
ਮੁਕਾਲਖਾਘੋਲਿਨਾਹੀ। ਸੀਨੇਨਾਲਿ
ਲਗਾਇਕੇਰਖਮੇਨੂੰਦਿਲੋਜਾਣਪੁੜ

ਮਾਏ ਰੂਲ ਨਾਹੀ। ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਮੀਆਂ ੧੨
ਦੇ ਦੇਸੁ ਗੁਣ ਦੇ ਨੀਸਾਂ ਦੀ ਬਾਝੁ ਦੁਨਾਹੇ
ਰੂ ਕੋਲ ਨਾਹੀ। ੧੫। ਗੈਨ ਗੰਮ ਨਾ ਜਾਣ
ਦੀ ਥੋਠ ਖੜਾ ਲੂਣ। ਉਠ ਕੇ ਪਕੜਿਆ
ਆਣ ਰੋਲਾ। ਇਕ ਦੁਹਰ ਤੂੰ ਬੈਠ ਪਲਿ
ਪਉ ਤੇ ਕਗਾ ਮਿਨ ਤੇ ਗੀ ਸੁਨੀ ਅਰ
ਨਗੋਲਾ। ਪਰਿ ਜੇਹੀ ਮੇਇ ਸੁਤੀ ਅਰ

ਨਕਗਤਿ ਤਾਮਰਦਨਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਤੇ
ਲਾਕਾ ਵਯਾਰਨਾ ਸੀਗਦੀ ਕੋਹੇ ਲੂਣਾ
ਛੇਜਮਾਣਤਿ ਮੇਰੀ ਨਿਸੀਗਏ ਲਾ॥ ੨੦
ਛੇਛੇਰਾ ਆਖੇਗੁ ਸੇਹੋਇ ਪੁਰਨ ਤੇ ਨੂੰ
ਰਤੀਨਾ ਸਰਮ ਯਾਉ ਮਾਏ॥ ਨਿਸਦੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਹਰੈ ਬਾਪੁ ਮੇਰਾ ਤੁਰੀ ਸਿਕ
ਮਥੀ ਨਿਮਿ ਆਜਾਨ ਮਾਏ॥ ਏਹੋ ਜੇਹੀ

ਅੰਗਗਤੇਹੋਨਗਲਾਪੁਠਹੋਵੇਗੀ ੧੩
ਧਰਤਅਸਮਾਨਮਾਏਕਾਦੁਯਾਗਮੀ
ਆਪੁਰਨਦੇਇਮਤੀਕਿਧਰਗਿਆਹੈ
ਤੇਗਾਪਿਆਨੁਮਾਏ॥੨੧॥ਕਾਠਕਲ
ਮਕਰਾਉਗੀਪੁਰਨਾਦੇਆਖੇਲਗਮੇਰੇ
ਕੁਲਚਾਦਨਾਹੈਕੁਛਨਬੈਠਮੀਆਨਹੀ
ਚੰਪਿਆਦੇਮੇਵੇਕੁਨੁਦੀਮਾਉਬਣਾਦ

ਨਾਹੈ। ਝੋਲੀ ਅਰੁ ਖਲੀ ਮੇ ਪਾਸ ਤੇ ਰਹੈ
ਸਾ ਆਰਿਆ ਖੈ ਰੁਨਾ ਪਾਵਨਾਹੈ। ਕਾਵੁਯੰ
ਰਨਾ ਸੀਗਦੀ ਕਹੈ ਲੂਣਾ ਕਿਉ ਗਰਦਨੀ
ਖੁਨਿ ਕਰਾਵਨਾਹੈ। ੨੨। ਕਾਠ ਕਹੈ ਪੁਰ
ਨਸੁਟੀ ਸਚੁ ਮਾਤਾ ਤੇ ਰੇ ਪਲਿ ਪਾਤੇ ਪੁਰ
ਨਾਂ ਮੂਲ ਪਰਸਾਂ। ਅਖੀ ਜਗਾਉਤਾ ਹਿਨ
ਮੂਲ ਕਰਸਾ ਆਖੈ ਸੁਲੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਕਬੂ

ਲਕਸਾਂ। ਕੀਨੀਖਿਚਕੇਅੰਦ੍ਰੇਬਾਰਿ ੧੪
ਰਮਾਇਆਕਹਿਦਾਪਰਮਗਵਾਇ
ਮੈਨਹਿਮਿਰਸਾਂ। ਕਾਦੁਯਾਰਨਾਸੀਗਦੀ
ਕਹੈਲੁਟਾਤੇਰੇਲਹੂਦੇਪੁਰਨਾਪੁਟਭ
ਰਸਾਂ। ੨੩। ਲਾਂਮਲਾਹਿਕੇਹਾਰਸੀਗਾ
ਰਸਾਰੇਗਾਜੇਆਵਦੇਨੂਬੁਰੇਗਾਲਹੇਈ
। ਗਾਨਾਵੇਖੁਹੈਗਨਾਮਸਚਰਜਹੇਇ

ਆਮਹਿਲੀਨਾਗਿਆਨਸਮਾਦਾਨਕੇ
ਈਥੈਠਪੁਛਦਾਗਣੀਏਦਸਮੇਨੂੰਦੇ
ਲੇਸਿਧਿਆਦੇਚਣਿਪਲਿਘਸੇਈ।ਕਾ
ਦੁਯਾਰਗਾਨੇਸਲਦਾਨਅਗੇਲੁਣਾਉਠ
ਕੇਦਰਦਦੇਨਾਲਿਰੇਈ।੨੪।ਸੀਮੇ
ਨੂੰਕੀਪੁਛਨਾਹੈਗਾਨਿਆਦੇਮੇਰਾਦੁਖਕ
ਲੇਨਦੁਸਾਣਿਆਈ।ਨਾਇਪੁਛਖਾਂ

ਪੁਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜੇਹ ਵਾਧੋ ਲਗੀ ਕੋਤਲ ੧੫
ਪਾਲਿਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਰਖਤੇ ਦੇਹਿ ਜਬ
ਬਸਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸੈ ਕਤੁ ਸਾਂ ਮਨੇ ਟਾਲਿਆ
ਈ। ਕਾਦੁਯਾਰ ਹੋਏ ਥੁਠ ਪਗ ਨੇਤ੍ਰਾਗ
ਟਿਗਾਨੇ ਨਿਤਰ ਤਸਿ ਖਾਲਿਆਈ। ੨੫
ਨਿਨ ਨਾ ਉਲੇਖਾ ਉਸਗਲ ਦਤਿ ਜੇਹ ਵੀ
ਗਲ ਪੁਰਨ ਤੈਨੂੰ ਆਖੁ ਗਿਆ। ਜਿਸ

ਨਾਲਿ ਤੇਰੇ ਮੀਦਾ ਬੋਲਿਆਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇ
ਆਂਢਾਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇਹਾ ਅਨ ਨਾਲਿ
ਆਂਢਾਂ ਸੁਖ ਨ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਭੁਲ ਕੇ ਦੇਇਗ
ਕੀਖਟੀ ਆਂਖਟ ਦੇਹਾ ਕਾ ਦੁਯਾਹੇ
ਅੰਧ ਬਿਦਾਦ ਨਗਰੀ ਅਨੇਗਾਨੇ ਦੇ ਪੁਰ
ਨਦੁਸਖਿਆ ॥ ੨੬ ॥ ਦੁਭਿਏ ਪਿਗਾਜਾ
ਪਿਗਾਗਲਿ ਮੇਰਾ ਗਾਣੀ ਆਪਦਿਲੋਦ

ਰਦਦਸਿਆਈ॥ ਪੁਤ੍ਰਪੁਤ੍ਰਮੇਆਖ ੧੬
ਦੀਰਹੀਮੁਹੋਪੁਰਨਭਗਤਿਆਦਾਗ
ਦੁਟਹਸਿਆਈ॥ ਵੀਟੀਕਚਕੇਆ
ਖਦੀਵੇਖਗਜਾਭੀਨੀਵਿਗਤੇਹਥੁਦਲ
ਸਿਆਈ॥ ਕਾਦੁਯਾਗਮੇਜਦੋਪੁਕਾਰਕੀ
ਤੀਪੁਰਨਭਗਤਿਮਹਿਲਾਵਿਚੋਨਸਿ
ਆਈ॥ ੨੭॥ ਹੇਰੋਦਿਖਲਾਦਲਗੀਰ

ਗਾਨਾ ਅਖੀ ਗਹਿਰੀ ਆਤੇ ਮਥੇ ਦੁਪਾ
ਏ। ਪਥਰ ਦਿਲ ਹੋਇ ਆਸ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੁ
ਲੇ ਦਿਲੇ ਗਾਨ ਬਦੀ ਗੁਹਿ ਸਹਚਰੀ ਮਨ
ਏ। ਮਛੀ ਦੁੰਗਤ ਨੁਯਦਾ ਗਤਿ ਰਿਹਾ
ਕਦੀ ਪਵੈਲਿ ਮਾਕਦੀ ਉਠ ਬਰਹੇ। ਕਾ
ਦੁਯਾਗ ਮਹਾਦੁਖ ਇਸਤੀਰਾ ਪੂਰਨ ਨੀ
ਵਦਾ ਕਿਤ ਸਬ ਬਰਹੇ। ੨੮॥ ਲਾਮ

ਲੁਤੀਆਂ ਗਹਿਣ ਨਾ ਦੇਈਆਂ ਨੀ ਨਿਨ ११
ਨਾਲਿ ਸਾਸਹਿ ਰਵੈ ਗਨ ਕੀ ਤੇ। ਮੁਢੇ
ਲਾ ਕਹੈ ਦੀਆ ਆਈਆਂ ਨੀ ਅਗੇ ਆ
ਖਦੇ ਲਖਹ ਨਾਰ ਬੀਤੇ। ਪੂਰਨ ਨਾਲਿ
ਸੀ ਗਲ ਅਵਲੀ ਹੋਈ ਨਿਸੰਦੀ ਆਉਨੇ
ਐਤੁ ਫਰੇ ਬਕੀਤੇ। ਕਾਦੁ ਜਾਹ ਚੜ੍ਹਿਅੰ
ਦਿਨ ਸੁਖ ਦਾ ਜੀ ਗਾਜੇ ਬੈਠ ਚੋ ਕੀਤੇ ਅਸ

ਨਾਨਕੀਤੇ॥੨੯॥ਅਲਫਆਖਦਾਸ
ਦਕੇਰੇਪਦਾਗਾਗਨੇਪੁਰਨਨਿਸਦਲੈਅ॥
ਦਣਾਨੇਸੁਬਦੇਜਾਉਸਿਤਾਬਨਾਢਿ
ਲਲਾਦੇਨਾਲੇਸਦਦੁਜੀਰਲੈਆਦਣ॥
ਜੇਕਢੇਗਾਲੀਆਂਦੇਹਾਂਨੀਕਰੇਗਾਨ
ਰਤੁਸੀਛਰਿਕੇਮੂਲਨਆਦਣਾਨੇ॥
ਕਾਦੁਯਾਰਨੇਪੁਛਸੀਕਿਮਅਗੋਗਾਨੇ

ਸਰਿਆਆਖਸੁਣਾਵਣਾਨੇ॥੩੦॥ ੧੮
ਯੇਯਾਦਕੀਤਾਗਾਨੇਬਾਪੁਤੈਨੂੰਹਬੁਧੰ
ਨਕੇਆਖਿਆਚੋਪਦਾਗਾ।ਸੁਣੀਗ
ਲਤੇਜੀਉਨੂੰਸੁਸ਼ੁਗਈਜੇਹਰੀਗਾਦ
ਦੀਸੀਕਲਮਾਇਦਾਗਾ।ਨਿਸਦਾਸਤੇ
ਗਾਨੇਨੇਯਾਦਕੀਤਾਗਾਗਦਨਿਆਤੇ
ਬੁਝਲਈਤਾਗਾ।ਕਾਦੁਯਾਰਤਦੇਤੁ

ਰੁਪਿਆ ਪੁਰਨਾ ਆਇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਾਪੁ ਨਿ
ਨਿਮਸ ਕਾਗਾ। ੩੧॥ ਸਿਹਰ ਠੀ ਦੁਸ
ਰੀ॥ ੨॥ ਅਲਫ ਆਉ ਥਾ ਪੁਰਨਾ ਕ
ਹੈ ਗਾਨਾ ਬਚਾਨਿ ਜਤੀ ਜੀ ਮਿਓ ਜਾਇ
ਓਵੇ। ਜੇ ਮੇ ਜਾਣਦਾ ਮਾਰਦਾ ਤਦੇ ਤੈ
ਜਦੇ ਭੋਹਰੇ ਪਾਲਣਾ ਪਾਇ ਓਵੇ। ਸ੍ਰੀ
ਨੇਲਾਇ ਓਈ ਪੁਰਨਾ ਦਾਗ ਮੇਰੇ ਰਖੇ

ਪੈਰਪੁਠੇਘਨੇਚਾਇਓਵੇ। ਕਾਦੁਯਾਰ ੧੯
ਕਹਿਵਾਸਲਦਾਨਗਾਜਾਘਰਿਕੀਕ
ਰਤੁਤਕਰਿਆਇਓਵੇ। ੧। ਬੇਬਹੁਤ
ਹੋਇਆਕਹਿਰਦਾਨਗਾਜਾਰਤੋਰਤਮਥੰ
ਤਪੇਦਾਂਗੁਖੀਨੀ। ਕਹਿਵਾਦਰਹੋਪੁਰ
ਨਾਅਖੀਆਂਤੇਟਿਗਾਂਲਿਖੁਚਰਦਾਇ
ਕੇਚਦੀਚੀਨੀ। ਜੇਦੇਮੈਦਿਆਹੁਦੀਗਲ

ਕੀਤੀ ਤਦੋਰੋ ਦੁਣ ਲਗੇ ਧਰਹ ਬੁਕੀਨੀ
॥ ਕਾ ਦੁਯਾਰ ਕਹਿ ਦਾਸ ਲਵਾਨਗਾ ਜਾ
ਹੁਣ ਕੀਤੀ ਆਮਾਉ ਪਸਿੰਦ ਦਿਨੀ ॥
੨॥ ਤੇਤਮ ਕਅਜਗੇ ਬਦੀ ਬੁਗੀ ਹੋਈ
ਪੁਰਨ ਪਤਿਉ ਧੀਰੁ ਨਾਜਾਰ ਜਾਗੀ ॥ ਕ
ਹਿਦਾ ਬਾਬ ਲਾਵੇ ਨਹੀ ਦਸ ਮੇਰੇ ਤਸਾ
ਮਾਪਿ ਆਦੀ ਗਈ ਮਤ ਮਾਗੀ ॥ ਹੋਰੁ ਕਿ

ਸੇਵਾ ਕੁੰਨਾ ਜਾਵਦਾਈ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ੨੦
ਗਾਨਾ ਤੇਰੀ ਬੁਧਗਾਹੀ ਕਾਵੁ ਯਾਰ ਜੇ
ਕੋਲ ਉਗਾਹਿ ਹੋਵੇ ਕਹਿ ਦੇ ਬੋਲ ਹਕੀ
ਕਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਸੇਸਾ ਬਤੀਤੁ
ਮੇਰੀ ਦੇਖਿ ਗਾਨਾ ਇਕ ਤੇਲ ਦਾ ਪੁਰਕ
ਨਾਹੁਤਾ ਉਤੇਲਤ ਪਕੇ ਅਗ ਦੇ ਦਾ
ਗਹੋ ਦੇ ਪਕਵਿੰਦਸਤ ਮੇਰਾ ਤੁਸੀਂ ਦਿਖ

ਪਾਉ॥ ਸਚਨਿਕਲੇਸਚਿਆਂ ਤੁਠਿਆਂ ॥
 ਦਾਅਖੀਵੇਪਿਕੇਕੁਝਕਲਿਕਲਾਉ॥
 ਕਾਵੁਯਾਰਜੇਉਗਲੀਦਾਗਲਗੋਟੇ
 ਰਕਰੇਜੇਹੁਣੀਤੁਗਾਡੀਤਬਾਚਾਉ॥
 ੪॥ ਜੀਮਜੇਸਆਇਆਸਲਦਾਹਨ
 ਨੂੰਜੀਉਸਨੇਉਠਕੇਇਕਚਪੇਨੁਮਾਰੀ
 ॥ ਕਹਿਦਾਫੇਰਬਗਬਗੀਬੋਲਨਾਏ

ਕਰੇਗਾ ਜਬ ਹਰਾਮੀ ਆਮੇਰੂ ਕਾਰੀ॥ ੨੧
ਅਖੀ ਦੇਖ ਨਿਸਾਨੀ ਆਮੇਰੂ ਆਇਆ
ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਪੁਰਨਾ ਭੇਤ ਸਾਹੀ॥ ਕਾਦ
ਯਾਰ ਗੁਨਾਹਿ ਨਾ ਦੇਸ ਕੋ ਪੁਰਨ ਭਗਤਿ
ਰੁਨਾ ਦੁਹੀ ਆਹਿ ਆਹੀ॥ ੫॥ ਹੇ ਹੁਕ
ਮੁਨਾ ਫੇਰਦਾ ਕੋਈ ਅਗੋ ਪਰੇਸਾਨ ਸਭੇ
ਪਰਦਾਰ ਹੋਇਆ॥ ਥਰਨ ਥਰਨ ਕੰਬ

ਨਲੋਕਸਾਰੇਕਹਿਰਵਾਨਜਦੋਸਰਦਾ
ਰਹੋਇਆ। ਹੁਕਮੁਕੀਤਾਸੁਸਦਨ
ਲਾਵੀਆਨਿਉਮੀਖਲਕਤੇਸਹਿਰ
ਵਹੀਰਹੋਇਆ। ਕਾਦ੍ਵਯਾਰਵਜੀ
ਰਨ੍ਹਿਦੇਇਗਾਲੀਤੇਰਮਿਤਕੇਹਵੇਦ
ਰਕਾਰਹੋਇਆ। ੬। ਥੇਖਬਰਹੋਈ
ਗਣੀਇਛਗਨ੍ਹਿਜਿਸਨ੍ਹਿਜਮਿਆ

ਪੁਰਨਪੁਤ੍ਰਾਈ। ਚੁਣੁ ਭੁਨਕੇਗਾ ੨੨
ਰਸੀਗਾਰਤੇਏ ਭੁਰਬੁਕਗਾਣੀਸਿਰ
ਖਾਕਪਾਈ। ਮਦੇਘਾਉਪਿਪਾਰਿ
ਆਪੁਤ੍ਰਾਦੇਗਾਣੀਭੁਜਕੇਗਾਜੇਦੇ
ਪਾਸਆਈ। ਕਾਦੁਯਾਰਹੋਇਖ
ਲੀਪੁਕਾਰਿਆਸਇਸਦੇਨਾਲਿਕੀ
ਗਲਿਆਦੈਰਸਾਈ॥੭॥ ਦਾਲਦੇਖੁ

ਗਣੀਕੇਹੈਆਪਗਜਾਇਸਦੇਨਾਲ
ਗਵਾਦਸਾਂਮਾਰਤੈਨ੍ਹਾਕੇਹੈਦਾਰਬਦ
ਕਾਰਨ੍ਹੀਜੇਮਿਆਈਨਿਸੁਜੇਮਰਿਆ
ਈਲਾਇਆਦਾਗਮੇਨ੍ਹਾਨਿਨਾਦਿ
ਚੁਨਾਸਰਮਹਯਾਉਹੋਵੈਮੇਸੇਪੁਤ੍ਰ
ਨਾਨੰਮਦੇਫੇਰਕੈਨ੍ਹਾਕਾਦੁਯਾਰਕ
ਹਿਦਾਸਲਵਾਨਗਾਜਾਤਦੇਦਸਦਾ

ਜੇਤੁਸੀ ਦੋਰੇਏਹਨੂੰ॥ ੨॥ ਜਾਲਜਰ० ੨੩
ਨਾਗਾਜਿਆਗਲਸਚੀਜਿਸਗਲਦ०
ਭੁਗਮਦਿਚਾਰਿਆਈ॥ ਕਹਿਦੀਇ
ਛਗਕੀਮਲਿਆਹੇਸਕੀਜੈਕੁਨੀ
ਤਹਮਤੀਪੁਤ੍ਰਨੂੰਮਾਰਿਆਈ॥ ਆ
ਖੇਲਗਾਨਨਾਨੀਆਂਗੁਰੀਆਂਦੇਕ
ਰਮੁਆਪਣਾਮਥਿਓਹਾਰਿਆਈ॥

ਕਾਦੁਯਾਰਗਾਨੇਸਲਵਾਨਅਗੇਗਾਣੀ
ਇਛਗਾਨਾਇਪੁਕਾਰਿਆਈ॥੬॥
ਰੇਰੇਨਾਦਰਨਿਆਸੁਲਗਾਨਾਉਸੇ
ਦਖਤਜਲਾਦਮੀਗਾਦੁਦਾਈ॥ਇ
ਸਦੇਹਬੁਤੇਪੈਰੁਅਜਾਦਕਰੇਮੁਹੇਅ०
ਪੁਗਾਨਾਫੁਰਮਾਦੁਦਾਈ॥ਪਾਸਰੇ
ਦੁਨਦੁਨੀਗਿਦਿਵਾਨਖਲੇਦਿਲਗਾਨੇ

ਦੇਤੁਰਸਨਾਆਦਰਾਈ। ਕਾਦੁਯਾਰ ੨੪
ਖੋਲਾਇਕੇਆਉਤਾਈਪੁਰਨਗੁਗਤਿ
ਸਲਾਂਮਬੁਲਾਦਰਾਈ। ੧੦॥ ਜੇਜੋਰ
ਨਾਤੁਡੇਦੇਨਾਲਿਕੋਈਪਕਟਿਬੇਗੁ
ਨਹਿਮਿਗਾਇਆਮੇ। ਕਿਸਨਿਖੋਲ
ਕੇਵਿਲਦਾਹਾਲਦਸਾਜੇਹਨੁਪਰਿ
ਗੁਨਾਹੁਕਰਿਆਇਆਮੇ। ਮੈਤਾਂਤੁ

ਰਨਾਗਾਆਪਣਿਆਂਤਾਲਿਆਂਨੀਲਿ
ਖਿਆਕਰਮਨਸੀਬਦਾਪਾਇਆ
ਮੇ॥ ਕਾਦੁਯਾਗਮਿਆਂਅਗੋਕਰੈਪੁ
ਰਨਮਾਓਮਤੇਈਨੇਚਰਬਣਾਇ
ਆਮੇ॥ ੧੧॥ ਸਨਿਸਮਤ੍ਰਿਗਨਾਬੁ
ਧਾਰਨਾਹੀਕਹਿਦੀਇਛੁਗਾਦਾਸ
ਤਾਪਾਇਕੇਦੇ॥ ਅੰਬਦੁਖਕੇਅ

ਕਨਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੇ ਪਛਿ ਤਾਦ ਸੇਵ ਬਤੁ ॥ ੨੫ ॥
ਦਿਗਾਇ ਕੇ ਦੇ। ਬੁਟਾ ਆਪਣਾ ਅ
ਪਤਿ ਪੁਟਣ ਲਗੇਗਾ ਨਾਮੁ ਚ ਤਾਈ
ਉਕਾਇ ਕੇ ਦੇ। ਕਾਦੁ ਸਾਗੇ ਪੁਰਨ
ਨੁਮਾਰਿ ਓਈ ਬਾਪ ਕੇਟ ਬੁਲਾਈ
ਗਾ ਆਇ ਕੇ ਦੇ। ੧੩ ॥ ਸੀਨ ਸਕਲ
ਨਗੇ ਦੀ ਨਗ ਮਹੇ ਦੀ ਕਹਿਰ ਦਾਨੇ

ਕੇਕਹਿਦਾਨਾ ਲਗਾਸੇ। ਬਾਹਰਨਾਇ
ਕੇਚੀਰੋਹਲਾਲਕੋਰੋਛੁਨੇਦਿਚੁਪਾ
ਦਨਿਤਨੀਰਤਨਸੇ। ਇਸਦੇਹਥ
ਤੇਪਰਅਜਾਦਕੋਰੋਦਾਂਗਬਕਰੋਇ
ਸਦੀਜਾਨਕੁਸੇ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਜਾਗ
ਜੇਦਾਹੁਕਮੁਹੋਇਆਪਕਟਿਲਿਅੰ
ਜਲਾਦਾਨੇਦਖਤੁਉਸੇ। ੧੩। ਸੁਆ

ਦਸਾਹਿਬੁ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਏਹੁ ਪੁ ॥ ੨੬ ॥
ਰਨ ਭੁਗਾਤਿ ਨੂੰ ਲੈ ਜਲਾ ਦਰਲੇ ॥ ਕੀਧੋ ॥
ਕਾਲੀਆਂ ਸਹਿ ਰਹਤੁ ਤਾਲ ਹੋਈ ਪਾ
ਸੋਰਢ ਨਿਧਨੀ ਗਰਿਧਨ ਖਲੇ ॥ ਤੁਰੇ
ਗਸਪਈ ਗਣਿਓ ਛੁਗਨਿ ਜਾਂਨਨਿ
ਕਲਨਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ॥ ਕਾਦੁ
ਯਾਗਮੀਆਂ ਮਾਢਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਲੁਟਾਂ ਮਾਰ

ਦਿਨਹਿਰਚਰਾਇਭੁਲੇ। ੧੪॥
ਜੁਆਦਨਾਮਨਿਰੇਹਿਛੁਰਾਵਨੀ
ਹਾਂਲਣਾਂਲਿਖਕੇਭੁਨਿਆਖਤੁਚੇ
ਗੀ। ਪੁਤ੍ਰਬਣਨਲਗੇਮੇਗਾਪੁਰਨਾ
ਵੇਵੇਖਿਕੇਗੀਕੇਦਿਤੀਹੈਮਾਓਲੋਰੀ
॥ ਆਖੇਲਗਮੇਰੇਅਨੇਹਈਵੇਲਾ
ਇਸੇਵਖਤਛੁਰਾਵਸਾਨਾਲੋਗੀ॥

ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਓ ਜਾਨਗਾ ਦੁਨਾਹੈ ੨੭
ਲਾਇਦੇ ਨੀਹਾਂ ਤੋਹ ਮਤ ਦਲਹੋਗੀ।
੧੫। ਤੋਇਤਰਫ ਪੁਰਾਇ ਦੇ ਨਿਦ
ਦੇਣੀ ਪੁਰਨਾ ਮਾਖਰਾ ਦੁਨਾ ਮਾ
ਦਣਾਈ। ਇਥੇ ਨੀਦੀਏ ਲਖਹਨ।
ਰਵਰਿਆਂ ਅੰਤੁ ਫੇਰ ਮਾਏ ਮਰਜਾ
ਦਣਾਈ। ਪਤੁ ਦਾਰਕੇ ਪੁਰਨ ਨੇਲ

ਬਸੁਟੀਕੇਹਟੀਗਲਤੇਧਰਮਗਦਾ
ਦਣਾਈ। ਕਾਦਯਾਰਮਣਹੋਈਆਂ
ਕਰਨਜੇਹਟੇਅਖਸਰਫੇਰਓਨਾਪਛੇ
ਤਾਦਣਾਈ॥੧੬॥ ਜੇਇਨੁਲਮਕੀ
ਤੇਮਾਂਮੜੇਈਏਨੀਪੁਰਨਆਖਦਾ
ਪੂਰੀਨਾਪਦੇਤੇਰੀ। ਮਰਿਆਪਾਤਕ
ਮਾਇਓਈਨਾਲਿਮੇਰੇਧਰਮਛੁਡਿ

ਕੇਤੁਪੁਦਲੀਲਫੇਰੀ। ਜੇਹੀਬਣੀ ੨੮
ਮੇਨਿਹੁਣਜਾਲਸਾਮੇਮਰਜਾਇਗਿ
ਰੇਦੁੰਦੀਆਇਸੇਰੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਜਲ
ਦਾਨਿਕਹੈਪੁਰਨਮਿਲਿਲੈਦੇਹੇਮੇ
ਨਿਏਕਦੇਰੀ॥੧੭॥। ਅੰਮੇਨਅਰਜਕੀ
ਤੀਸਰਮਾਇਗਜੇਖਾਤੁਤਰਸਜਲਾ
ਦਖਲੇਦਦੇਨੀ। ਗਣੀਰੁਲਕੇਦਿਲ

ਦਾ ਨੀਰਭਥੇਦਿਲੋਹਿਰਸਜਗਨਦੀ
ਧੇਦੇਨੀ। ਗਣੀਇਛਗਤੇਪੁਰਨ
ਗੁਗਤਿਦੇਦੇਨਾਂਦੀਦਾਰਦੇਦੁਖਨੇਰੋ
ਦੇਨੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਨਲਾਦਫਿਰਪ
ਏਕਾਹਲੇਪੁਤ੍ਰਮਾਓਦੇਨਾਲੇਦਿਛ
ਨਦੇਨੀ। ੧੮॥ ਗੋਨਗੀਮਖਾਧਾਰ०
ਣੀਹੋਈਅਨੀਮਾਹੀਮਾਰਦੀਰਬ

ਦੇਦੁਖਬੁਧੇ॥ ਪੁਤ੍ਰਪਕਟਿਬਗਾਨਿ ੨੯
ਅੰਮਾਪਿਅੰਦੇਪੁਰਨਭਗਤਿਨੂੰਲੈ
ਗਏਬਾਹਰਜੁਹੇ॥ ਇਸਦੇਦਸਤਸੰਦੁ
ਰਕੇਦੁਇਓਜੈਇਸਦੀਲੋਥਦਗਦ
ਣੀਦਿਰਖੁਹੇ॥ ਕਾਦੁਯਾਹਮੀਅੰ
ਲੁਣਾਵੇਖੁਕੇਜੀਅੰਗਲਾਦਰੀਹਾਰ
ਸੀਗਾਰਸੁਹੇ॥ ੧੯॥ ਠੇਠੇਠੇਖਲੇਇ

ਕੇਸਿਫਤਕਰਦਾਇਨਾਤੀਮਤਾਖਾ
ਨਨਿਦਾਇਦਿਤੇ। ਗਾਨੇਭੁਜਓਤੇਅ
ਸਦਾਰਹੇਈਆਂਮਾਰੇਅਰੂਆਂਅਕ
ਲਭੁਕਾਇਦਿਤੇ। ਪੁਰਨਭੁਗਤਿ
ਦਿਚਾਗਾਸੀਕੋਫਕੋਈਯਸਬਜੇਹੇਤ॥
ਖੁਹਦਹਾਇਦਿਤੇ। ਕਾਵਯਾਹਤਹੀ
ਮਤਾਂਗਾਢੀਆਂਨੀਮਿਰਜੇਜੇਹੇਤਾਂਥ॥

ਇਮਰਦਾਇਰਿਤੁ ॥ ੨੦ ॥ ਕਾਠਕਰ ੩੦
ਮਨਾਂ ਬਿਰੇਦੇ ਨਾਗਦੇ ਨੀਸਾਂਈਆ
ਟਸ ਬਬਬਣਾਦਰਾਈ ॥ ਰਬਬੇਪ
ਰਦਾਹਿ ਬੇਅਤੁਹੈ ਜੀਓਸਦਾਅਤੁਹਿ
ਸਾਬੁਨਾਆਦਰਾਈ ॥ ਸਿਰੋਪਾਇੰਬੀ
ਨਾਇਕੇਕੇਰੀਆਨਿਦੁਖਦੇਇਕੇਸੁ
ਖਦਿਖਾਦਰਾਈ ॥ ਕਾਦੁਯਾਰਪਰ

ਸਾਬਤੀ ਦੇਖੁ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਨ ਸਾਬਤੀ
ਬੋਧਰ ਪਾਧਰਾਈ॥ ੨੧॥ ਕਾਠ ਕਈ
ਜਾਂ ਮੁਦਤਾਂ ਗੁਨਰਗਈਆਂ ਬਾਗ ਬਰਸ
ਗੁਨਰੇਖੁ ਹੇਠਿ ਚਿਪਾਏ॥ ਸਾਂਈ ਕਿਰਮ
ਕੀਤਾ ਬਖਸਨ ਹਾਰੇਇਆਇ ਕੁਹੁਕ
ਮੁਦਾ ਆਨ ਸਬ ਬਪਾਏ॥ ਖਸੀ ਹੋਈ
ਗੋਰਖੁ ਨਾਥੁ ਨਿਜੀ ਸਿਆਲ ਕੋਟਿ ਦੀ

ਤਰਫਨਿਸੈਲਆਏ। ਕਾਦ੍ਯਾਰਆ ੩੧
ਏਖਹੁਤੇਕਰਨਡੇਗਾਇਕਸਾਪਲੇਪਾਣੀ
ਨੂੰਡੁਲਜਾਏ। ੨੨। ਲਾਂਮਲਨਸਸਿਸਾ
ਧਦੁਗਾਦਾਨੀਤਲੇਪਾਣੀਦੇਵਲਪਿਆ०
ਨਕਰਕੇ। ਦਿਚੇਆਦਮੀਦਾਬੁਤਨਜ
ਰਆਇਆਸਾਪਦੇਖਦਾਬਹੁਤਨਜੀ
ਰਪਰਕੇ। ਖਾਧਾਬੰਫਤੇਹੋਸਨਾਰਹੀਕ०

ਈਉਨਾਉਠਯਕੀਗੰਦੀਦਲਤਰਕੇ।
ਕਾਦ੍ਯਾਰਜਾਆਖਦਾਗੁਰੂਤਾਂਈਅਜ
ਨਿਦਿਆਜੇਕਿਏਮੇਮਰਕੇ॥੨੩॥ਮੀ
ਮੇਜਾਗਿਆਗੁਰੂਜੀਖੂਹਉਤੇਤਲੇ
ਪਾਣੀਦੇਦਲਪਿਆਨਪਾਇਆਹੋਇ
ਆਵੇਖਿਹੈਰਾਨਅਸਚਰਜਸਾਧੋਦਿਚੇ
ਆਦਮੀਦਾਬੂਤਨਜਰਆਇਆਕ

ਰੋਕਰਮਜਾਂਚਲਕੇਆਪੁਦੇਖੋਹੈਆ ੩੨
ਦਮੀਕੇਕੋਈਜਿਨਛੁਇਆ।ਕਾਦੁਸੰ
ਰਮਸਚਰਜਦੀਗਲਸੁਣਕੇਸਾਗਝੀ
ਰੁਗੁਰੁਸੇਤੀਉਠਪਾਇਆ।੨੪।ਨਿੰਨ
ਨਾਲਿਦੇਸਾਧਖਮੋਸਹੋਏਗੁਰੁਪੁਛਿ
ਆਆਪੁਖਲੋਇਕੇਜੀ।ਸਚੁਦਸਖੰ
ਤੁਏਕੋਣਕੋਈਗੁਰੁਪੁਛਦਾਸਾਮਣੇ

ਹੋਇ ਕੇਜੀ। ਬਾਗੀ ਵਰੀ ਲਗਾ ਮਹਾ
ਦਮੀ ਦੇ ਪੁਰਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਅੰਗੋਰੋਇ
ਕੇਜੀ। ਕਾਵੁ ਜਾਗੇ ਰੂਪਗਾਮਾ ਦਮੀ
ਦਾਤੁ ਸੀ ਦੇਖ ਲਵੋਹ ਛਾਨੋਹਿ ਕੇਜੀ।
੨੫। ਦਾਉ ਦਾਸਤਾ ਪਾਇ ਕੇ ਕਹੇ ਪੁਰ
ਨਮਨੋਰ ਬੋਏ ਨਾਉ ਸੁਆਲ ਮੇਰਾ
ਮੇਨਤਰ ਸਹੀਇ ਸਾਂਦੀ ਦਾਰੂ ਪਤੁ ਸੀ

ਬਾਹਰ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛੋ ਹੁਲਾਸੇਗਾ ਜੇ ੩੩
ਹੀ ਬਣੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਹੁਲਾਸੇਗਾ ਜੇ ਜਿਸ ਕ
ਰਨੇ ਹੋਇਆ ਹੀ ਹੁਲਾਸੇਗਾ ਕਾਦੁ ਜਾ
ਰਮੇ ਹੁਪੁਹਾ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬਾਹਰ ਕਰਕੇ
ਪੁੱਛੋ ਹੁਲਾਸੇਗਾ ੨੬ ਹੋ ਹੁਕਮ ਕੀ
ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ ਥਨੇ ਜੀਤਿ ਹੀ ਬੀਨ ਦੁਹਾਦ
ਦੇ ਤੁਹ ਤਰੇਲੇ ਓਏ ਬਾਹਰ ਆਇਆ

ਗੁਰੁ ਬੋਧਿ ਰੀਤਿ ਦੇਸਾਵਲ ਸੁਤਨਾਸੇ
ਰਬੇਲੇ। ਸੋਹਣੀ ਸੁਰਤ ਦੇਵਿ ਚੁਨਾਫਰ
ਕਕੇਈ ਸਿਰਫੇ ਰਿਆਗੁ ਰੁਨੇਉ ਸੇਵੇਲੇ॥
ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਖੁਦਾਇ ਨਿਯਾਦ ਕਰਦਾਰਬ
ਸਚੇਨੇਉ ਸਦੇ ਨਖ ਮਮੇਲੇ॥੨॥ ਲਾਂ
ਮਲੇ ਥਚੁ ਕਾਇ ਕੇਗੁਰੁ ਹੋਗਾ ਪੁਰਨ ਕੁਗ
ਤਿਨੁ ਆਦਾ ਹੈ ਨਾਲਿ ਰੁਗੇ। ਬੈਠ ਨਾਲਿ

ਤਗੀਦਦੇਪੁਛਿਆਨੇਕੇਹਵੇਸਹਿ ੩੪
ਗਨੀਲਕੁਕਿਆਪਰਤੇਗੇ। ਕਿਸਦਾ
ਪੁਤ੍ਰਤੇਕੀਹੈਨਾਉਤੇਗਾਕਿਨਖਹਪਾਏ
ਦੁਹਹਬੁਤੇਗੇ। ਕਾਦੁਸਾਰਸੁਣਾਦੁ
ਦਾਗੁਰੂਤਾਂਦੀਰਬਜਾਣਦਾਜੇਬਣੀ
ਨਾਲਿਮੇਰੇ। ੨੮। ਅਲਫਆਖਦਾ
ਮੁਲਖਉਜੈਨਸਾਰੁਗਜੇਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀ

ਤਰੀ ਦਲ ਹੇ ਜੀ। ਇਸ ਮੁਲਖ ਆਇਸ।
ਸਾਧੁ ਬਾਪੁ ਦਾ ਦਾਸਿਆਲ ਕੋਟਿ ਬੈਠ
ਗਜ ਮਲ ਕੇ ਜੀ। ਪੂਰਨ ਨਾਉ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਸਰਦਾਨ ਦਾ ਜੀ ਨਿਸ ਦਫ ਸੁਟਾਇਸ।
ਰੁਲ ਹਾ ਜੀ। ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਨਾ ਆਪਣਾ
ਆਪਦ ਸੇਤ ਦੇਖੇ ਲਨਾ ਹਾ ਅਗੇ ਗਲ
ਨੂੰ ਜੀ। ੨੬। ਯੇ ਯਾਰ ਕਰਿ ਚੇਲਿਆਂ

ਕਹਿਆ ਕੋਲੋ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਹਈ ਬਖ ੩੫
ਸਨਹਾਗਾ ਕੁਝ ਮੰਗ ਲੈ ਬੇਪਰਵਾਹੀ
ਆਂ ਤੋਟਿ ਲੈ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਦਾ ਸਿਤਭਾ
ਗਾਉ ਸਦਾ ਜੋਗ ਦਰਗਾਹਿ ਕਬੂਲਾਪਿ
ਆਮ ਥਾਟੇ ਕਦਾ ਕਲ ਨਹਾਨ ਸਾਂਗਾ
ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਫਕੀਰਾ ਤੇ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਪੁ
ਰਨ ਪਵੇ ਪੈਗੀ ਹੋਇ ਮਿਨ ਤਦ ਗਾ ॥ ੩੫

॥ ਸਿਹਰਫੀ ਪੁਰਨ ਦੀ ਤੀਸਰੀ ॥ ੩ ॥ ਅਲ

ਠਾਖਾਖਸੁਣਾਦੁਰਾਗੁਰੁਤਾਂਈਕਿਸਾ
ਹਾਲਹਕੀਕਤਾਂਖੇਲਕੇਜੀਨੇਕੀਆ
ਉਤੇਬਾਪੁਦੀਯਾਦਕਰਿਕੇਸਭੇਦਸਦਾ
ਉਸਨੂੰਖੇਲਕੇਜੀਗੁਰੁਨਾਥਸੁਣਕੇਉ
ਸਦੇਦਰਦਰੁਨਾਹਿਸੁਰਤੰਦੀਆਂਆਖੀ
ਆਂਤੋਰੁਲਕੇਜੀਕਾਦੁਯਾਰਸੁਣਾਦ

ਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਈ ਸੁਖ ਨ ਦਰਦ ਛਿਰਾ ਕਰੇ ॥ ੩੬ ॥
ਲਕੇ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਬੇਬਹੁਤ ਮੇਲਾ ਰੂਲਾ ਜੀ ਮਿ
ਆਸਾਂ ਖਾਤ੍ਰ ਪੈਲਰੀ ਪਾਲਿਆ ਆਪੁ
ਮੇਨੂੰ ਬਾਗੀ ਦਰੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਹਰ ਆ
ਇਆ ਨ ਦੇਹੁ ਕਮੁ ਕੀਤਾ ਬਾਬਲ ਆਪੁ
ਮੇਨੂੰ ਲਾਗੀ ਸਦਕੇ ਲਗੇ ਦਿਆਹੁ ਕਰ
ਨੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ ਗਿਅ ਦਾ ਤਾਪੁ ਮੇਨੂੰ

ਕਾਦ੍ਯਾਰਮੇਆਖਿਆਬਾਪੁਤਾਈਨ
ਗੁਰੂਦਰੀਹੋਏਹਗਲਆਪੁਮੇਨੂੰ॥੨॥
ਤੇਤਕਰਿਠਾਬਾਬਲਦਲਮੇਰੇਦਿਲੋਸ
ਅਭਿਆਮੇਹੋਈਕਹਿਰਦਾਨੀ।ਕਿਦੇ
ਰਬਕਗਣਾਤਾਂਆਖਿਆਸੁਕਰਹੁਕ
ਮੁਨਬਾਨਥੀਮੇਹਰਬਾਨੀ।ਜਾਇ
ਪੁਰਨਾਮਾਇਨੂੰਦੇਕਮਥਾਗਲਸਮ

ਸ੍ਰੀਏਗੁਰੁਨੀਹੋਸਦਾਨੀਕਾਦੁਜਾਗੇਜ ੩੧
ਦਮਹਿਲਦੁਇਆਦੇਖਲੁਟਾਦਾਹੋਇ
ਆਈਸਿਦਕਛਾਨੀ॥੩॥ਸੇਸਾਬਤੀ
ਨਰਹੀਦਿਰਉਸਦੇਮੇਨੁਪਕਟਿਕੇਪਾਸ
ਬਗਦੁਲਲਗੀਗੁਰੁਨਾਥਨੀਗਲ
ਨਿਸਮਾਝਿਅਨੇਪਨੁਦਾਨਿਮੀਅਸਮਾ
ਨਦਾਪਾਨੁਲਲਗੀਕਿਨੀਖਿਰਕੇਅ

ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਅਧਰਮ ਭਿਰੰ
 ਜਿੰਦ ਜਾਣ ਲਗੀ। ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾ ਰਾਤ
 ਨੂੰ ਆਇਆ ਗਾਨਾ ਉਸਨੇ ਨਾਲਿ ਸਲਾ
 ਹਿ ਸਿਖਾ ਦੁਣ ਲਗੀ। ੪। ਜੀਮ ਜਦੋਂ ਸੁ
 ਣੀ ਗੇ ਗਲ ਮੇਰੀ ਉਸੇ ਦੁਖ ਤੁਮੇ ਨੂੰ ਸਦ
 ਦਾਇਕੇ ਜੀ। ਕਹਿ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਇਥਾ ਪੁਰੇ ਨੇ
 ਟੁਕੀ ਪਿਆਰਿਆ ਪਾਸ ਬਹਾਇਕੇ ਜੀ

॥ ਉਸੇ ਵਖਤੁ ਜਲਾਦਾਨੁ ਮਾਖਿਆਸੁ ॥ ੩੮ ॥
 ਖੁਹੇਦਿ ਰੁਪਾ ਦੇਇ ਸਨਿ ਜਾਇ ਕੇ ਜੀ ॥ ਕ०
 ਵਯਾਗ ਮੀਆਂ ਖੁਹੇ ਏਸ ਮੀਦੁ ਕਰਗਏ
 ਨੀਦਾ ਖਲ ਮਾਇ ਕੇ ਜੀ ॥ ੪ ॥ ਹੇ ਗਲ
 ਸੁਣਾਵਦਾ ਗੁਰੁ ਤਾਂ ਈ ਕੇ ਗਾਵਰ ਤਿਆ
 ਏਹੁ ਨ ਜੁਲਾਮੇ ਨੀ ਮੇਰੇ ਮਾਇ ਤੇ ਬਾਪੁ
 ਦੇਵ ਸਨਾਹੀ ਸਰੋਰ ਬਦਿ ਖਾਲ ਦਾ ਸੁਲ

ਮੇਨਿ ਕਰੋ ਕਰ ਅਸ ਗੀਰ ਦਾ ਵਾਸ ਤਾ ਕੇ ਹੋ
ਦਨ ਨੈ ਨ ਪਗਾਨ ਦੁਸਲ ਮੇਨਿ ਕਾ ਦੁਸ।
ਰਸੁਣਾ ਵਦਾ ਗੁਰੂ ਤਾਈ ਪਿਛਾ ਦੇਇਨਾ
ਜਾ ਵਟਾ ਮੁਲ ਮੇਨਿ। ੬। ਖੇਖੁ ਸੀ ਹੋਈ
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਤਾਈ ਜਲ ਪਾਇ ਕੇ ਪੁਰਿਅੰ
ਤੁਰਤ ਮੀਤਾ। ਹਥੀ ਆਪਣੀ ਉਸ ਦੇਖੁ
ਹਿਲਾਇ ਆਪਣੇ ਦੇਖੁ ਲਗੇ ਨ ਦੇਖੁ

ਟਪੀਤਾ ਠਿਰਪਾਇਪਨੁਦਾਗੁਰੁਨਾਥ ੩੯
 ਨੇਜੀਪੁਰਨਗੁਗਤਿਤਾਂਦੀਸਦਾਪਾਨਕੀ
 ਤਾਕਾਦੁਯਾਰਗੁਜਾਰਕੇਦਰੇਬਾਗਾਖਸ
 ਤਾਲਤਾਂਦੀਮਿਦਾਗਾਲਕੀਤਾ। ੧। ਦਾ
 ਲਦੇਨਲਗਾਰੁਖਸੁਦਭਿਸੇਦੇਗੁਰੁਆ
 ਖਰਾਬਚਾਜੀਮਲਖਜਾਦੇਦੇਖਮਾ
 ਇਤੇਬਾਪੁਨੂੰਠੰਡਪਦੇਦੁਖਕਟਿਆਜ।

ਇਕੇਸੁਖਪਾਏ ਪੁਰਨਾਖਦਾਬੇਰਿ
ਸਾਬੁਰੈਨੀਕਿਨਪਾਣੁਮੇਰੇਅੰਗਖਾਕਲੁ
ਹੋਕਾਦੁਯਾਰਸੁਣਾਦੁਰਾਗੁਰੁਤਾਈ
ਮੇਹਰਬਾਨਗਰਿਦੇਘਰਦਿਰੁਆਏ
੨। ਨਾਲਜਗਨਾਪਾਏਖਿਆਲੁਮੇਰੇਗੁ
ਰੁਆਖਦਾਜੇਗਕਮਾਦੁਣਅੰਖਾਫੁ
ਕਾਠਿਕਰਤੇਸਬਰਕਬੁਲਕਰਨਾਦੁਨੀ

ਆਛਰਿ ਦੇਣੀ ਮਰਨਾਣੀ ਐਖਾ ਜੇ ੪੦
ਹਨੇ ਮਾਰ ਕਰੋ ਧਨਿ ਦੁਰ ਕਰ ਦੇ ਹਿਰਸਦ
ਤੇਨਾ ਮਾਣੀ ਐਖਾ ਕਾ ਦੁਯਾਹ ਸੁਣ
ਦੁਹਾਗੁਰੂ ਪੁਰਨ ਤਾਂ ਈ ਇਸ ਗਹਿਰਾ ਮਸ
ਲਤ ਮਾਨ ਐਖਾ ॥ ਰੇ ਰੇ ਇਕੇ ਪੁਰਨ
ਹਥੁ ਬੀਨੇ ਲਣ ਛਰ ਤੇ ਗਾ ਕਿਥੇ ਜਾਵਸਾ
ਮਾਛਾ ਕਾਠਿ ਕਰ ਤੇ ਸਬਰ ਕਬੁਲ ਕਰ

ਸਾਂਤੇਗਾਹੁ ਕਮੁ ਬਜਾਇ ਲਿਆਵਸਾਂ ਮੇ॥
 ਕਰੇ ਕਰਮ ਸਰੀਰ ਤੇ ਹੁ ਖੁਰਖੇ ਖਿਜਮ ਤਦੁ
 ਰਗੁਲਾਮ ਕਹਾਵਸਾਂ ਮੇ॥ ਕਾਵਯਾਰ ਤਦੁ
 ਨਿਆਹੋਗ ਨੇਹੁ ਫਿਟਿਲ ਸਾਬਤੀਨਾ
 ਲਕਮਾਵਸਾਂ ਮੇ॥ ੧੦॥ ਜੇਨੇਗ ਬਿਨੇਹੋ
 ਇਗੁਰੁ ਅਗੇ ਪੂਰਨ ਆਣਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾ
 ਵਦਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਇਕ ਸਰੀਰ ਤੇ ਲਿਟ ਕਤ ४

ਗੀਕਿਨਪਾਨ੍ਹਕੇਮੁਦ੍ਰਿਪਾਦਦਾਈਗੋਰੀ ੪੧
ਦਾਰਪੁਸਾਕੀਆਂਬਲਬੁਚਕੇਹਥੀਅੰ
ਪਣੀਨਾਥਪਹਿਗਦਦਾਈਕਾਦੁਜਾ
ਰਮੀਆਂਸਦਾਲਖੁਦਿਰੋਪੁਰਨਨੁਗਤਿ
ਨਿਮਹਿਤਬਣਾਦਦਾਈ॥੧੧॥ਸੀਨਸੁ
ਣੇਲੋਕੋਕਿਸਾਆਸਕਾਦਾਨਿਨਾਰਬਦੇ
ਨਾਉਤੇਜਾਨਦਗੀਉਨਾਮੈਤਦਾਨਾਨਕਬੁ

ਲਕੀਤਾ ਪਰਸਾਬਤੀ ਨਾਇਲੇ ਮੁਲਗ
ਗੀ। ਰਬਜਦਕਦਉ ਨਾਨਿ ਬਖਸੈ ਦਾਈ
ਦੁਖਦੇਇਕੇ ਸੁਖਦੀਕਰੇ ਕਾਗੀ। ਕਾਦ੍ਰ
ਯਾਰਪਰਨਿਸਦੇ ਹੋਇਰਗੀਏਉਸਨਿ
ਪੈਦੀਹੋਸਰਮਦੀਲਜਭਾਗੀ। ੧੨॥
ਸੀਨਸਹਿਰਪਹਿਲੇਗਾਣੀ ਸੁੰਦਰੇਪੁ
ਰਨਚਲਿਆਖਾਕਲਗਾਇਕੇਨੀ।

ਅਗੇ ਕਈ ਜੋਗੀ ਉਥੇ ਹੋਇਆ ਏਮ ੪੨
ਹਿਲਾਹੇ ਠਾਮਲ ਖਜਗਾਇਕੇ ਨੀ
ਕਹਿਅ ਜੋਗੀਆਂ ਸਰੂਨ ਏਹੁ ਰਲ
ਕੇਆ ਦੇਸਿ ਦੁ ਤੇ ਫਤੇ ਪਾਇਕੇ ਨੀ ਕ०
ਦੁਆਰ ਤੇ ਹਿਸਾਨਿ ਖਬਰ ਨਾਹੀ ਆਈ
ਸਿਦ੍ਹਾ ਤੇ ਖੇਰੁ ਲਿਆਇਕੇ ਨੀ ੧੩॥
ਸੁਆਦ ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਨਾ ਉਧਿਆਇ

ਕੇਜੀਪੁਰਨਆਖਦਾਹੁਕਮੁਦੀਟਹਿ
ਲਕਾਈ।ਗੁਰਨਾਥਛਣਾਇਕੇਦਸ
ਤਤੁਬਾਥਾਪਿਪੁਸਤਪਨਾਹਿਦੀਮਗ
ਰਲਾਈ।ਗੁਰੁਆਖਦਾਬਚਾਨੀਮ
ਤਸਾਰੀਹਰਕਿਸੇਨੁਆਖਣਾਭੇਟਮੰ
ਈ।ਕਾਦੁਯਾਹਸੀਭਾਲਕੇਮੁਲਖ
ਫਿਰਨਾਮਤਦਾਗਸੁਦਰਨਨੁਲਗ

ਜਾਈ। ੧੪। ਜੁਆਦ ਜਹੂਰ ਜੇਦੁਨੀ ੪੩
ਆਂਦੀ ਹੋਈ ਮੇਨਿ ਕਿਉ ਆਪਣਾ ਆਪੁ
ਕਹਾਵਦਾ ਮੈ। ਤੁੰਦੇ ਲਣਾ ਦਾ ਕਹਿਆ
ਮੈ ਮਨਿ ਲੈਦਾ ਖੁਹੇ ਪੈ ਕਿਉ ਦਸਤੁ ਦਫ
ਵਦਾ ਮੈ। ਹੁਣੁ ਪਲ ਹੋਤੁ ਸੀ ਫੇਰ ਮੈ
ਨਿਖੈ ਟੋਹੇ ਦਾਤਾ ਦਤਨੁ ਟੋਹੇ ਜਾਂਦਾ ਮੈ।
ਕਾਦੁ ਯਾਹ ਜੇਦੁਨੀ ਆਦੀ ਲੋਹੇ ਦੀ

ਘਰਿਲਖੁਦਿਵਾਹੁਕਗਦਦਾਮੇ॥ ੧੫
। ਤੇਇਤਾਲਿਆਵਿਦਠਕੀਗੁਪਰਨਖ
ਹਿਲੇਰੋਜਗਦਾਈਨਿਰਲਿਆਈ॥ ਸ
ਹਿਰਜਾਇਦੁਇਆਂਗਣੀਸੁਦਾਦੇਬੁਧ॥
ਰੰਗਮਹਿਲਦਾਮਲਿਆਈ॥ ਪੁਰਨਮ
ਖਥੀਜਾਇਅਦਾਜਕੀਤਾਗਣੀਖੇਰੰਗ
ਲੀਹਥੁਘਲਿਆਈ॥ ਕਾਦੁਯਾਰਗੁਲ॥

ਮਥਿਰੋਸਰੋਈ ਸੁਰਤਿਵੇਖਸੀਨਾਥ ੪੪
ਰਥਲਿਆਈ। ੧੬। ਜੋਇਜਾਹਿਰੋ
ਗੋਲੀਨਿਕਰੋਪੁਰਨਘਲਗਣੀਨ੍ਹਿਅ
ਣਕੇਖੇਰਪਾਏ। ਅਸਾਖੇਰਲੈਣਾਗ
ਣੀਸੁਦ੍ਰਬੋਤੁਸਾਗੋਲੀਅੰਥੋਨਹੀ
ਲੈਣਆਏ। ਪੁਰਨਕਹਿਆਤੇਗੋਲੀ
ਨਾਂਉਜਰਕੀਤਾਪਿਛਾਪਰਤਕੇਗਣੀ

ਏਪਾਸਜਾਏ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਗਮੀਆਂਗਣੀ।
ਸੁਦ੍ਰਾਂਨੁਇਕਜਾਇਗੋਲੀਤੰਨਤਾਨਾ
ਲਾਏ॥ ੧੭॥ ਐਨਅਰਜਸੁਟਗਣੀ
ਏਕਹੋਗੋਲੀਤੰਨੁਸੁਰਤਦਾਦੁਗਾਅਭੁਮੰ
ਨਹੈਨੀ। ਜੇਹਦ੍ਰਾਂਆਇਆਈਅਨੁ
ਫਕੀਰਸਾਂਈਮੰਭੁਦਿਖਕੇਹੋਈਹੋਗਾ
ਨਹੈਨੀ। ਤੇਰੇਕੇਲਤਾਸੋਹਿਦਾਦਸਹਿ

ਸੇਭਾਵੇਗੇ ਰਤ ਦਿਲ ਦਿਚਿ ਜਾਣਹੈ ਨੀ ੪੫
। ਕਾਦੁ ਜਾਗਨ ਲੈਦਾਈ ਖੇਰਮੇ ਬੋਝੇ
ਰੇਦੇਖਣੇ ਦਾਖਲੀ ਦਾਰਹੈ ਨੀ। ੧੮।
ਗੈਨਗੰਸਾਖਾ ਪਾਗਟੀ ਸ੍ਰਿਦਾਨੇ ਬਾਗੀ
ਬੇਲਸ੍ਰੋਖੇਦੇ ਦਿਚਿਗਾਣੀ। ਕੁਰਨਜ
ਰਠਕੀਰਦੀ ਦੁਲਾਰਿਠਾ ਸੁਰਤਿ ਦੇਖ
ਦਿਆਂ ਉਸਦੀ ਸਿਕਪਾਟੀ। ਕਹਿਦੀ

ਗੋਲੀ ਏਏ ਸਨਿ ਸਦ ਅੰਦ੍ਰਿ ਏਦੀ ਸਕਲ
ਕੇਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਣੀ। ਕਾਢੁ ਯਾਹ ਕ
ਏ ਨੇ ਗਿਆ ਓ ਅੰਦ੍ਰਿ ਗਣੀ ਸੁੰਦਾਂ ਦੇ ਮ
ਨ ਮੇਰੇ ਰਬਾਣੀ। ੧੬। ਠੇਠ ਰਾ
ਖੇ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਪੁਰਨ ਅੰਦ੍ਰਿ ਰਿਦੁ ਨ ਠ
ਕੀਰਾ ਦਾ ਕੇ ਮਨਾਹੀ। ਬਾਹਿਰਾ ਮਾਇ
ਕੇ ਗਣੀ ਏ ਖੇਰ ਪਾਈ ਹੁਣ ਠਕ ਰਖੇ

ਛਪਣਦਾਕੀਮਨਾਹੀ। ਅਸੀਆਏਹਾਤ ੪੬
ਲਬਦੀਦਾਰਦੀਨਿਹੋਗੁਮਿਨਸਾਰੇਕੋਈਭੁ
ਰਮਨਾਹੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਅਸੀਲਾਂਦੇਅਸੀਨ०
ਏਕੋਈਜਾਤਕੁਜਾਤਬਿਸਰਮਨਾਹੀ॥ ੨੦॥
ਕਾਫਕੁਲਛਮੀਦੁਕਦੇਬੋਲਗਣਿਮੋਹਰਾਂ
ਤੁਰਤਭਿਲਦਕੇਫੇਰਕਰਦੀ। ਹੀਰੇਲਾਲ
ਜੁਦਹਿਰਸੁਦਹਨਚਾਂਦੀਭੁਰਪੁਰਲੈਆਦ

ਦੀ ਥਾਲ ਜਰਦੀ। ਹਥੁ ਜੋ ਨਿਕੇ ਆਖਦੀ
ਰਲ ਸਾਂਈਆਂ ਚਰਨ ਰੁਮਕੇ ਪੇਗੰਤੇ ਸੀਸ
ਧਰਦੀ। ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਪਰਛੇਰ ਭੁਟਿਆ ਵਿਅੰ
ਜੇ ਰੁਜੂਰ ਹਾਗਿ ਹੋਇ ਗਲਾਂ ਮਥਰਦੀ। ੨੧
। ਕਾਛ ਕਰਮ ਕਰੋ ਦਸੈ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਖਲੀਇ
ਕਮੇ ਅਰਜ ਸੁਣਾਵਨੀਗਾਂ। ਕਰਾਟਹਿ ਲਛ
ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਗੀਤ ਮੇਨੂੰ ਭੁਜਨ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਰਤ

ਪਕਾਵਨੀਹਾਂ। ਅੰਦਰਲਕੇਰਗਮਹ ੪੭
 ਲਵੇਖੋਹਛੇਛੇਜਤੇਫਰਸਦਿਛਾਵਨੀ
 ਹਾਂ। ਕਾਵਯਾਰਤਵਨਿਆਹੋਗਜੇਹ
 ਵੀਟਹਿਲਸਾਬਤੀਨਾਲਿਕਮਾਵਨੀਹਾਂ
 ॥੨੨॥ ਲਾਂਮਲਿਆਓਨੀਭਿਛੁਆਕ
 ਹੈਪੂਰਨਅੰਦਰਵਾਣਬਣਾਇਨਾਰਗਸਾ
 ਨਾਅਗੋਇਕਫਾਹੀਦਿਚੋਨਿਕਲੇਸਾਂ
 =

ਹੁਣੁ ਦਾਇ ਦੇ ਪਾਇ ਨਾ ਹੋ ਰਸਾਨੀ॥ ਮਹਿਲਾਂ
ਦਿਚਿ ਸੁਹਾਵ ਦੇ ਤੁਸੀ ਗਾਨੇ ਅਸੀ ਚਲ
ਦੇ ਭਲੇ ਸੁ ਬਟੇ ਰਸਾਨੀ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਕੇਈ
ਭੋਜਨ ਦੀ ਚਾਹੁ ਨਾਹੀ ਸਦਾ ਪਹਿਰੀ
ਦਾਟੈ ਮੈ ਰਸਾਨੀ॥ ੨੩॥ ਮਿਮਿਨਤ
ਕੀਤੀ ਨਾਹੀ ਪੂਰਨ ਲੈ ਭਿਛਿ ਆਗੂਰੇ
ਪਾਸ ਜਾਏ॥ ਹਥ ਬੀਨਿ ਕੇ ਪੂਰਨ ਜਾਇ

ਖਲਾਮੇਤੀ ਤੇ ਲਗੁਗਾਂ ਅਗੇ ਦੇ ਰਲਾਏ ੪੮
 ॥ ਗੁਰੂ ਦੇ ਖੁਹੈ ਗਨ ਅਸ ਚਰ ਜਹੇਇਆ
 ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਿਰ ਕਿਨ ਪਾਏ। ਕਾ
 ਵਯਾਹ ਮਿਆਂ ਗਣੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਂ ਨੇਏ ਹੁਖੇਰ
 ਤੁਸਾਂ ਵਲ ਪਲਿਆਏ। ੨੪॥ ਨਿਨਨ
 ਹੀਏ ਹੁਦੇਲਤ ਕਮੁਸਾਰੇ ਗੁਰੂਆਂ ਪਦਾ
 ਮੇਰੇ ਆਉ ਪੁਤਾ ਦੋਲਤ ਲੈਣ ਫਕੀ

ਰਦਾਕਿਮੁਨਾਹੀਪਕਾਰੇਜਨਮੀਗਲਿ
ਆਓਪੁਤਾ। ਫਕਰਜੇਹੀਨਾਦੇਲਤ
ਹੋਰੁਕੇਈਸਾਨੂੰਦਿਤੀਹੋਰਬਨੇਆਪ
ਪੁਤਾ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਜਵਾਹਗੰਨ੍ਹਰੇ
ਨਾਦੇਦੇਲਤਦੁਨੀਆਂਦੀਹਈਹਵਾ
ਇਪੁਤਾ। ੨੫। ਵਾਉਦਿਵਗਿਆਅ
ਗਲੇਭੁਲਕਪੁਰਨਮੇਤੀਮੇਰੁਨੇਨੁਸ

ਹਿਰਦੁਲਓਤੇ। ਗਣੀਸ੍ਰੀਦ੍ਵਾਂਪੁਰਨਦਾਗ
 ਹਿਤਕੇਖਣੀਦੇਖਦੀਰਿਗਮਹਿਲਓਤੇ।
 ਜਾਣੀਜਾਣਦਲੀਲਾਦਾਰਬਦਾਲੀਪੁਰ
 ਨਜਾਇਦ੍ਰਿਸ਼ਿਆਪਣੀਪਲਕਓਤੇ। ਕ
 ਦ੍ਰੁਯਾਰਪਰਉਸਦਾਗਾਹਕਨਾਹੀਗਣੀ
 ਲੇਟਦੀਸੀਜੇਹਣੀਗਲਓਤੇ। ੨੬। ਹੇਹ
 ਸਕੇਆਣਸਲਾਮਕਰਦੀਗਣੀਸ੍ਰੀਦ੍ਵਾਂਪੁਰ

ਨਰੁਗਤਿਤਾਈ। ਪੁਰਨਰੁਗਤਿ ਉਲਰ
 ਕੇਮੇਤੀਹੀਰੇਆਖੇਗਾਟੀਏਨੀਸਾਡੇਕਮ
 ਨਾਹੀ। ਪਕੇਭੋਜਨਦੀਦਿਲਨੁਚਾਹਿਏ
 ਗੀਇਛਾਹਈਤਾਂਤੁਰਤਪਕਾਉਜਾਈ।
 ਕਾਦੁਯਾਰਮੇਗਗੁਰੂਖਛੋਹਿਦਾਇਨਾ
 ਮੇਤੀਆਦੁਲਨਾਚਿਤਲਾਂਈ। ੨੭॥ ਲਾਂ
 ਮਲੇਦੀਏਤੁਰਤਪਕਾਇਗਾਟੀਛਤੀਭੋਜ

ਨਗਰਮ ਕਰਵਾਇਕੇਨੀ। ਭੁਤੇਸਿਰੀਚੁ ੫੦
ਕਾਇਕੇਗੋਲੀਆਂ ਦੇਆਪਨਜਰਲੈਦੀ
ਹਥੁਪਾਇਕੇਨੀ। ਹਥੁਜੇਨ੍ਹਕੇਆਖਦੀ
ਚਲਸਾਂਦੀਆਂਮਥਾਟੇਕਾਦਾਮੈਭੁਜਿ०
ਇਕੇਨੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਲੈਚਲਿਆਸ੍ਰਿਦੁ
ਨ੍ਰਿਪੁਰਨਹੁਸਨਦੇਆਦਮੀਲਾਇਕੇਨੀ
੨੮। ਅਲਠਆਖਦੇਸੁਰਤਰਬਦੀ

ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਨਿਆਪ ਬਣਾ ਦੁਹਾਈ। ਸੁਰਤ
 ਦਿਨ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਲ ਦੇਖੇ ਸੁਰ ਕੇਈ ਹਸ ਬੁ
 ਲਾ ਦੁਹਾਈ। ਮਾਗੇ ਸੁਰਤ ਦੇ ਮਰ ਗਏ ਆ
 ਸਕ ਕੇਈ ਅਤਿ ਹਿਸਾ ਬੁਨਾ ਆ ਦੁਹਾਈ।
 ਕਾ ਦੁਯਾਗ ਪਰ ਦਾਹਿ ਕੀ ਸੋਹਣਿਆਂ ਨਿ
 ਸੋਹਣਾ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾ ਦੁਹਾਈ। ੨੯॥ ਜੇ
 ਯਾਦ ਕਰ ਦੇ ਜੇਹ ਵੀ ਗਲ ਨਿਜੀ ਪੁਰਨ ਆ

੫

ਖਦਾਗੁਰੂਜੀਆਂਦਰੀਏ॥ ਛਤੀਭੋਜਨ ੫੧
ਗੁਰਾਂਦੇਰਖੁਅਗੇਹਥੁਜੇਨ੍ਹਿਕੇਸੀਸਾਨਿ
ਦਾਂਦਰੀਏ॥ ਗਣੀਸ੍ਰਿਦਾਂਮੁਖਤੇਲਾਰਿ
ਪਦੁਦਾਹਥੁਜੇਨ੍ਹਿਕੇਅਰਨਛੁਰਮਾਂਦ
ਦੀਏ॥ ਕਾਦੁਯਾਰਅਸੀਖਲੇਵੇਖੁਨੇ
ਗਾਗਣੀਕੀਦਿਨਾਮੁਲਿਆਂਦਰੀਏ॥
੩੦॥ ਸਿਹਰਛੀਚੋਥੀਚਲੀ॥ ੪॥ ਅ

ਲਛਮਾਇ ਜੋਗੀ ਸਭੁ ਦੇਖ ਟੇਨੁ ਚਾਰੋਤ
ਰਛੋ ਛੋ ਛੋ ਛੋ ਛੋ ਛੋ ਛੋ ਛੋ ਛੋ ਛੋ
ਦੁਖ ਖਤੋ ਲਾਹਿ ਪਨੁ ਦਾਸ ਭੁਨਾਵ ਲਹਿ
ਦਾਰ ਦਾ ਦੇਇ ਛੋਗਾ ਪੁਰਨ ਭੁਗਤਿ ਤੇ
ਗੋਰ ਖੁਰਹੇ ਸਾਬਤ ਹੋਰੁ ਭੋਲ ਖਲੋਤਾਈ
ਸਭੁ ਭੋਗਾ ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਗੁਰੁ ਤਰਸ ਦਾਨ
ਹੋਇਆ ਮੁਹਿ ਮਗ ਗਾਣੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਜੀਓ

ਤੇਗਾ॥ १॥ ਬੇਬਹੁਤਹੈਗੁਰੁਨੀਦਇਆ ५੨
ਤੇਗੀਗਣੀਆਖਦੀਕੁੰਝਪਰਦਹਿਨਾ
ਹੀ॥ ਹੀਰੇਲਾਲਨੁਦਹਿਰਸੁਦਰਨਚਾਂ
ਦੀਘਰਿਮੇਦੁਦੀਮਾਲਮਤਾਹਿਨਾਹੀ॥
ਅਗੇਗੋਲੀਆਂਬਾਂਦੀਆਂਟਹਿਲਣਾਂਨੀ
ਕਿਸੇਕਿਮਦਾਕੋਈਅਟਕਾਇਨਾਹੀ॥ ਕ०
ਦੁਯਾਹਮੇਦਰਸਨਦੀਚਾਉਆਈਹੋਰੁ

ਮਨਿ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਗਾਉ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਤੇ ਤੁਰਾਹਿ
ਗਣੀਏ ਮੀਗਾ ਮੁਹਿ ਤਰਨਾ ਵੇਗੀ ਗੁਰੁ ਕਹਿ
ਆਹਈ ਵੇਲਾ॥ ਅਗੇ ਦਿਸ ਦੇ ਬਾਗ ਬਹੁ
ਰਮੇ ਵੇ ਵੇਖ ਆਈ ਹੈ ਗੁਰੁ ਦਾ ਸੈਲ ਮੇਲ॥
॥ ਗਣੀ ਸ੍ਰਿ ਦਾਉ ਠਕੇ ਨ ਜਰ ਕੀ ਤੀ ਪੁਰ
ਨਰੁ ਗਤਿ ਹੈ ਅਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੇ ਲਾਕਾ
ਦੁਯਾਰ ਜੇ ਤੁਠਾ ਹੈ ਬਖਸ ਮੈ ਨੁਗਣੀਆ

ਖਦੀ ਪੁਰਨ ਦੇ ਹੁ ਚੇ ਲਾ ॥ ੩ ॥ ਸੇ ਸਾ ਬ ੫੩
ਤੀ ਨਾ ਲਿ ਕਰ ਬਚਨ ਬੈ ਠਾ ਦਿ ਲਖੁ
ਸਾ ਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤੇ ਰਿਆਈ ਪੁਰਨ
ਚਲਿਆ ਓ ਸਦੀ ਘੋ ਕੇ ਪਰਗੁਰੂ
ਦਾ ਬਚਨ ਨਾ ਮੇਨ੍ਹਿਆਈ ਗਾਂਟੀ ਸ੍ਰੀ
ਦ੍ਵਾਂ ਕੇ ਰੇ ਰਲੀ ਲਮਨ ਮੇ ਜੇ ਮੇ ਕਰਮੁ ਪਾ
ਇਆ ਸੇ ਮੇ ਲੇਨ੍ਹਿਆਈ ਕਾ ਦੁਆਰ

ਮੀਆਂ ਦਾ ਟੇਜਾਇ ਪੁਰਨਗਾਂ ਟੀਗੁਗਾਂ ਦਾ
ਸੀਗਾ ਵਿਛੋੜਿਆਈ॥ ੪॥ ਜੀਮਿਜ ਦੇ
ਲੇਸੁ ਦੁੰਤੁਰੀ ਪੁਰਨਕਹਿ ਟੀਅਜਚਰਣੀ
ਟਿਲੇਗਜ ਦੇ ਜੀ॥ ਖੁਸੀ ਵਿਚ ਨਾਮੇ ਦੁਰੀ
ਚੇਲਣੇ ਦੇ ਬੀਦਟੁਟਗਏ ਪਸਦਾ ਜ ਦੇ ਜੀ॥
ਨੇਸਾਲਾਲਮੇਅਜਖਰੀਦਆਦਾਮੇਸਾ
ਹੇਰੁਨਾਕੋਈ ਵਿਗਾਸੁ ਦੇ ਜੀ॥ ਕਾਦੁਯਾਰ

ਨਾਆਪਣੇਸਹਿਰਦੁਸੀਕਿਮੁਦੇਖਗ ੫੪
ਗੀਬਨਦਾਜਦੇਨੀ॥੫॥ਹੋਰੇਸਕੀਤੀ
ਪੂਰਨਗੁਗਤਿਓਥੇਥੇਠਹਾਲਹੁਦਲ
ਪਛਾਣਿਆਈ॥ਜਿਨਾਗਲਾਤੇਰਬ
ਜੀਸਿਗਦੇਸਾਂਦੇਖਕੇਹਾਤਰੀਮਤਰੀਦਾ
ਣਿਆਈ॥ਪੂਰਨਆਖਦਾਫਿਰਮੇ
ਦਿਸਾਆਂਦਾਗਾਂਣੀਜੇਗਕੀਗਲਾਦਿ

ਕਾਟਿਆਈ। ਕਾਟੁਯਾਰਮੀਆਂਗਣੀ
ਸ੍ਰਿਦਾਂਨ੍ਰਿਪੁਰਨਆਖਦਾਵਾਂਗੁਇਆ
ਟਿਆਈ। ੬। ਥੇਖਬੁਰਨਹੀਗਣੀਸ੍ਰਿ
ਦਾਂਨ੍ਰਿਪੁਰਨਦੇਇਦਗਾਟੁਰਜਾਦੁਦਾਈ
। ਮੇਤਾਂਜਾਣਦੀਸਾਂਮੇਰੇਹੁਸਨਮੁਰਾਨੇ
ਹਨੁਏਹੁਅਰਜਯੁਰਮਾਂਦੁਦਾਈ। ਓ
ਸਨੇਗੋਲੀਆਂਬਾਂਦੀਆਂਨਾਲਦਿਤੀ

ਆਂਆਖੇਫਿਰਦਿਸਾਪਰਿਆਵੁ ੫੫
ਦਾਈ। ਕਾਦੁਯਾਰਮੀਆਂਦਾਟੇਨਾ
ਇਪੁਰਨਟਿਲੇਬਾਲਦਾਗਹਿਪੁਛਾ
ਦੁਦਾਈ। ੭। ਦਾਲਦਸਿਆਆਇ
ਕੇਗੋਲੀਆਂਨੇਪੁਰਨਠਾਂਣੀਏਧੋਰ
ਕੀਆਇਗਿਆਅਸੀਗੁਰਾਂਦੇਦਾਸ
ਤੇਪਾਇਰਹੀਆਹਥੀਪੈਕੀਨੀਛੁਟ

ਕਾਇਗਿਆ ਗਾਂਟੀ ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰਾਸ਼ਟ ਬੇਤਾਬ
ਹੋਈ ਸਸੀ ਦਾਂਗੁ ਮੈ ਨੂ ਬ੍ਰਿਹ ਲਾਇਗਿਆ ॥
ਕਾਦ੍ਯਾਰਮੀਆਂ ਦੁਟੇ ਕਾਇ ਪੂਰਨਰ ॥
ਟੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੋਹਿ ਕ੍ਰਮਾਇਗਿਆ ॥ ੮ ॥
ਕਾਲ ਨਗਨਾਤਾ ਗਤਰਹੀ ਤਨ ਮੇਖਾ
ਧਾ ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰਾਂਗਿ ਮਦਾ ਗੀਤ ਲੋਕੋ ਮੇਤਾਭੁ
ਲੀਨੇਤੁ ਸੀਨਾ ਭੁਲੋ ਕੋਈ ਲਾਓ ਜੋਗੀ

ਆਨਾ ਲਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਲੋਕੋ ॥ ਜੀਗਲ ਗਏ ੫੬
ਨਾ ਬਾਹੁਣੇ ਸ੍ਰੀ ਦੁਨੀ ਜੋਗੀ ਹੋ ਨ ਕਿਸਦੇ
ਮੀਤ ਲੋਕੋ ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਗ ਮੀਆਂ ਪਲਾਵਿ
ਚਮੇਰਾ ਹੁਣ ਦੁਖ ਤਤਾ ਹੋਇਆ ਬਤੀਤ ਲੋ
ਕੋ ॥ ੧ ॥ ਰੇ ਰਗ ਮਹਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਾਣੀ ਰੋ
ਇਆ ਖਟੀ ਪੂਰਨ ਲੁਟ ਗਿਓ ॥ ਬਾਗ
ਹਿਰ ਸਦੇ ਪਕਤਿ ਆਰ ਹੋਏ ॥ ਥੀਲਾਇ

ਕੇ ਬੁਟੀਆਂ ਪੁਟ ਗਿਓ ॥ ਪੁਨੀਥੈਰ
ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਰਜ ਗਲਾ ਮੈ ਬਿਰੇਸੀ
ਨੂੰ ਛੁਡਿ ਕੇ ਉਠ ਗਿਓ ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਹਮੀ
ਆਂ ਸਸੀ ਦਾਂਗ ਮੈ ਨਿਥਲਾ ਦਿਰਕਰਲਾ
ਦੀ ਨਿਸੁਟ ਗਿਓ ॥ ੧੦ ॥ ਜੇ ਜੇ ਰਨ ਹੀ ਸੀ
ਸੇਹਣਿਆ ਨਾਲਿ ਤੇਰੇ ਖਲੀ ਦਸਤ
ਪੁਕਾਰਦੀ ਦਲਜੁ ਹੀ ॥ ਪੁਰਨ ਨਜਰ

ਨਾਆਵਦਾਸੁ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੰਗੰ ਟੀਰੰਗਮਹਿਲ ੫੭
ਤੀਰੰਗਪਈ। ਧੰਪੇਇਸਕਦੇਮਾਰ
ਹੈਗਨਕੀਤੀਪਾਟੇਨੈਨਨਕੋਚਲੀ
ਰਤਸੁਹੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਤਾਲੋਕਹੈਗ
ਨਹੈਏਅਨਬਾਨਤੇਚਿਟੀਅਸਦਰ
ਹੋਈ। ੧੧। ਸੀਨਸੁਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੰਗੰ ਟੀਰੰਗਮੁਕ
ਤੁਹੋਈਪੁਰਨਨਸਕੋਗੁਗੰਦੇਪਾਸਪੁੰ

ਨਾਗੁਰੁ ਦੇਖ ਹੈਗਨ ਅਸਚਰਜ ਹੋ
ਇਆ ਤੇਰੇ ਕਾਰਣੇ ਹੋਇਆ ਪਾਪੁ
ਨਾਪੁਰਨ ਪਰਤ ਰਿਠਾ ਗੁਰੁ ਖਛਾ
ਦਿਸੈ ਭਰਨੈ ਨਾਗਿ ਵਾ ਵੇਣੈ ਦਰੁ ਨਾ
ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਗੁਰੁ ਕਹਿ ਦਾ ਜਾਹਿ ਗੋਲਾ
ਮਿਲਾ ਮਾਪਿ ਮਾਂ ਨਿਪ ਵੇਰੈ ਫਝੁ ਨਾ
੧੨। ਸੀਨ ਸਹਿਰ ਸਲਕੇ ਟਿਰੀ ਤਰੁ

ਅੰਦ੍ਰਗੁਰੁਦਿਦਾ ਕੀਤਾ ਮੇਰਿ ਰਬਾਨ ਹੋ ੫੮
ਕੋ। ਬਾਗਾਪਣੇ ਆਸਣ ਆਣ
ਲਾਇਆ ਬਾਗਿ ਦਰਿਗੇ ਨਿਗਾਹ
ਨਹੇ ਕੋ। ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਮੇਰਿ ਆਰੋਖ
ਸਮਾਇ ਸਦਾ ਤਖਤ ਉਨ੍ਹੇ ਤਦੇ ਦੈਗਨ
ਹੋ ਕੋ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਤੋ ਰਕਿਆ ਆਣ ਪਾਣੀ
ਸਾਖਾ ਛੁਟੀ ਆਨੀ ਸਦਾ ਪਾਨ ਹੋ ਕੋ। ੧੩

॥ ਸੁਆਦਸਿਭਤਸੁਣਕੇਕਗਮਾਤਜਾਗੀ
ਸਾਗਸਹਿਰਹੁਆਇਕੇਆਦਦਾਈ॥
ਬਾਗਬਰਸਗੁਜਰੇਲਖੇਕੋਟਕੇਈਪ
ਨੁਹਪਾਇਕੇਮੁਖਛਪਾਦਦਾਈ॥ ਜੇ
ਕੇਈਪਾਸਆਵੇਸੇਮੁਗਦਪਾਵੇਨਾਮ
ਸਾਂਈਦੇਆਸਪੁਜਾਦਦਾਈ॥ ਕਾਦੁ
ਯਾਰਤੇਦੁਖਜਗਨਦੁਖੀਆਪੁਰਨ

ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਨੇਟ ਦਿਵਾ ਦਾਈ। ੧੪॥ ੫੯
ਜੁਆਟ ਜਰਬ ਚਲਾ ਦਾਏ ਤੇ ਅੰਸੀਗ
ਜੇਸਟੇ ਗਟੀ ਚਲਾਈ। ਅਗੇਆ
ਪਗਕਾ ਮਗਰ ਲੂਟਾ ਗਟੀ ਰਬੇਗ
ਨੂੰ ਬਾਗਲਿਆਇਆਈ। ਲੋਕਾਆ
ਖਿਆ ਪੁਰਨ ਪਰਤ ਰਿਗਾਤਾ ਆਈ
ਹੈਨਿਨ ਮਰਦਾਇਆਈ। ਕਾਦੁਯਾਰ

ਮੀਆਂ ਅਗੋਠੁ ਪੁਰਨ ਚਰਨੁ ਚੀਮਕੇ
ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਏ। ੧੫॥ ਤੇਇ
ਤਰਫਤੇਰੀ ਮਥਾਟੇ ਕਟੇਰੀ ਗਣੀ
ਆਖਦੀ ਤੇਰੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਆਏ। ਅ
ਗੋਠੁ ਕੇਤੁ ਪੁਛ ਕੀਰ ਸਾਂਈ ਮੇਰਾ
ਭਾਰ ਕਾ ਨਿਸਿਰ ਚਾਣਿਆਏ। ਮੇਰੇ ਭੁ
ਣੇ ਤਾਹਾ ਨਿਅਾਠ ਬਤੈ ਕਰ ਗੁਰਾਂਦ॥

ਰੁਪਉਤਾਹਿਆਏ। ਕਾਦੁਯਾਰਤੁਦੇਸ ੬੦
ਦੁਆਲਾਖਾਦਰਤਾਂਮੇਏਤਨਾਬਚਨਉ
ਰਾਹਿਆਏ। ੧੬। ਜੇਇਨਾਹਿਗਾ
ਨਿਆਰਸਮੇਨੁਕਿਉਕਰਚਲਆਇ
ਓਅਸਥਾਨਮੇਗੇ। ਗਨੇਆਖਿਆਸ
ਚੁਛਕੀਰਸਾਂਦੀਪਠਿਨਹੀਹੋਦੀਸਿਤੰ
ਨਮੇਗੇ। ਅਪ੍ਰੁਣਦਿਸੇਨਾਖੇਰੁਦਾਬਾਲ

ਕੋਈ ਸੁਏ ਪਏ ਨਿਮਹਿ ਲੈਵੇਹ ਨਮੇਰੇ
॥ ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਮੀਆਂ ਚਈ ਬਰਸਗੁਜ
ਰੇ ਪਰਦਸਦੀਏਹੁ ਨਿਦਾਨ ਮੇਰੇ ॥ ੧੧
॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਕਲਸਾਰੀ ਅੰਦ੍ਰਾ ਆਦਰਾ
ਪੈਦਿ ਕੁਪੁਤ੍ਰੁ ਸਾਂਘਰਿਹੋਇਆਰੇ
॥ ਉਸਨੁ ਜਾਇਕੇਦਿਚਉ ਜਾਨੁਦੇ
ਜਿਕਿਸੇ ਬਕਰੇ ਦੰਗੁ ਸੀ ਕੋਇਆਰੇ ॥ ੧੨

॥ ਉਸਦੀ ਦੁਹਤਾਗ ਨਿਆ ਦਸੇ ਮੇਨੇ ६੧
 ਕੇਹਣੇ ਦੁਖ ਅਜਾਬ ਭਰੇ ਮੇਇਆਂ ॥
 ਕਾ ਦੁਖਾਹ ਸਲਵਾਨ ਨਿਪੁਤ੍ਰਾ ਦਾ ਅੰ
 ਇਆ ਭਰੇ ਨਗਰਾ ਦੁਖ ਰੇਇਆਂ ॥
 ॥ ੧੮ ॥ ਗੀਨਗੁਜਰਗਾਏ ਹੋਏ ਬਰਸ
 ਚਟੀ ਗਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸਚੁ ਫਕੀਰ
 ਸਾਂਦੀ ॥ ਬੇਟਾ ਦੁਹਸਤ ਮੇਰੇ ਪਰਨੀਅ

ਆਸੀਗਣਿਇਛੁਗਾਉਸਦੀਕੁਖਤੰ
ਈਆਮਰੇਈਨਿਵੇਖਕੁਪਰਮਹੋਇ
ਆਸੁਨਮਾਗਿਆਉਸਦੀਦਾਰਖਾਹੀ
॥ਕਾਦੁਯਾਰਕਹਿਦਾਪੁਰਨਰੁਗਤਿ
ਅਗੋਗਨਾਮਾਇਝੁਰੀਪੁਰਦੇਸਨਾਹੀ
॥੧੮॥ਛੋਲਕੇਵਾਰਤਾਦਸਮੇਨ੍ਹਪੁਰ
ਨਆਖਦਾਪੁਰਦੀਗਲਮਾਈ॥੫

ਰਹੋਗ ਉਲਾਹ ਨਾ ਤਰ ਤੇਰੇ ਜੋ ਦਰਤੀ ੬੨
ਨੁਬਾਨ ਥੀ ਦਸ ਮਾਈ। ਸਚੇ ਸਚੁ ਨਿ
ਤਾਰ ਕੇ ਦਸ ਮੇਨੇ ਝੁਠੀ ਗਲ ਨਾ ਕਰੀ ਤੇ
ਨਹਾ ਮਾਈ। ਕਾ ਦੁਯਾਰ ਉਲਾਹ ਦੀ
ਸਿਕਮੀ ਦੀ ਗਾਣੀ ਬੋਲ ਕੇ ਦਰਦ ਸਭ
ਦਸਿਆਈ। ੨੦। ਕਾਠ ਕਹਿ ਰਹੇ ਈ
ਤਕ ਸੀਰ ਮੇਥੇ ਜੋਟੇ ਮਿਲਣ ਮਹਿਲੀ

ਮੇਨੁਆਇਆਈ। ਗਲਾਕੀਤੀਅਮੇ
ਆਪਹੁਦਰੀਆਨੀਤੋਹਮਤੁਦੇਇਕੇ
ਲਾਲਕੁਹਾਇਆਈ। ਰੁਲਾਪੁਰਨਨ
ਹੀਰੁਲੀਮੇਰੇਵੀਜਦੇਮਲਣਮਾਰਿ
ਲੀਮੇਨੁਆਇਆਈ। ਕਾਵੁਯਾਰਸ
ਲਵਨਜਾਗਲਸੁਣੀਲੋਰੁਛੁਟਨੈਣ।
ਦਿਰੇਆਇਆਈ। ੨੧। ਕਾਛਕਾ

ਮੁਕੀ ਤੇ ਤੁਧੁ ਹੀ ਨ ਮੇਰੇ ਗਾਨਾ ਕਹੈ ਲੂਣ ॥੬੩॥
ਹਤਿ ਆਗੈ ਏਨੀ ਅਜੇਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਮ ॥
ਦੇਹ ਬੁਕੈ ਨੂਤੁ ਧਮਾਰ ਗਵਾਇਆ
ਈ ਰਾਗੈ ਏਨੀ ਸਕਲ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਰ
ਕਬੇ ਸਿਰ ਕਹੈ ਏਤੋ ਹਮ ਤਰੇ ਕੇ ਪੁ
ਤ੍ਰ ਨੂ ਮਾਰਿ ਓਨੀ ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਤੇ ਗੀਸਾ
ਨਿਖ ਬਰਨਾਹੀ ਤੀ ਗੀਲੇ ਖਕਰ ਦਾ

ਚੰਚਲ ਹਾਗੀਏਨੀ॥ ੨੨॥ ਲਾਂਮਲਿਖੀ
ਆਂਦਰਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕਹਿ ਦਾ ਬੰ
ਪਨੀਨਾ ਟਵੇਰੇ ਗਗਨਾ॥ ਇਸਦੇ ਦਸ
ਨਾਹੀ ਹੀਰ ਬਦਲੇ ਤੇ ਦੇਸਨ ਬਖ
ਸਨ ਜੇ ਗਗਨਾ॥ ਦਿਤਾ ਇਕ ਚਾਂਦਲ
ਏਹੁ ਤੇ ਖਾਇਆ ਤਾ ਜੇ ਪਾਪੁ ਤੇ ਸਾ
ਪਹਿਰੇ ਗਗਨਾ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਪਰ ਉਸ

ਦੀਆਇਰੇ ਦੁਗਸਾਰੀਉਮਰਦਾਨਿਸ ੬੪
ਨੂੰਦਿਨੋਗਗਾ ॥ ੨੩ ॥ ਮਿਮਿਲ
ਤਕਿਤੀਨਾਰਹੇ ਪੂਰਨਲੈਸੀ ਸੁਨੇਲੇ
ਕੇਆਇਆਹੈ ਸਾਧਕੇਈ ਮੇਰੇਪੁਰ
ਦਾਬਾਗਦੇਗਨਪਿਆਆਇਲਗਾਹੈ
ਕਰਨਅਬਾਰਕੇਈ ਮੇਭੀਲੈਆਦੁ
ਦੁਰਅਖੀਅੰਦਾ ਪੂਰਨਛਰਿਨਾਗਿ

ਆਰੇਸਦਾਦੋਕੇਈ। ਕਾਦੁਯਾਰਤਾ
ਮੇਲਖਦੁਟਨੀਗਾਦਾਰੂਦੇਇ। ੬੬੬
ਮੁਗਦੋਕੇਈ। ੨੪। ਨੰਨਨਜਾਰਕੀ
ਤੀਪੁਰਨਪਰਤਰਿਠਾਮਾਤਾਆਦ
ਟੀਰੇਕੋਹਵੇਹਾਲਮਦੇ। ਅਰੁਥੀ
ਵਿਆਨਾਲਬਿਰੇਸਰੇਈਗਾਟੀਨ
ਜਰਨਾਆਦਦੇਘਾਹੁਕਿਰੇ। ਪੁਰ

ਨਵੇਖਕੇਸਹਿਨਾਸਕਿਆਈਗੋਇ ੬੫
ਉਠਿਆਢਾਂਗਹੈਗਨਬੀਦੇ।ਕਾੜ੍ਹ
ਯਾਗਮੀਆਂਅਗੋਉਠਪੁਰਨਵੇਖ
ਕਿਸਤ੍ਰਾਮਾਇਦੇਦਰਦਵੰਨੇ॥੨੫॥
ਦਾਉਦਗਤਿਆਕੀਤੇਰੇਨਾਲਿਆਤ०
ਪੁਰਨਆਖਦਾਦਸਖਾਸਾਰਮੇਨੀ।
ਤੇਰੇਰਦੀਦੇਨੈਦਬਸਿਰਹੋਏਨਜਰ

ਆਵਦਾਏਹੁਅਨਾਰਮੇਨੀ। ਆਤਮਾ
ਖਦੀਦੁਖਨਾਛਲਬੇਟਾਹੋਇਆਪੁ
੩ ਬਗੈਰਗੁਬਾਰਮੇਨੀ। ਕਾਦੁਯਾਰ
ਮੀਆਂਬੁਰੇਦੁਖਪੁਤ੍ਰਾਂਦੇਗਿਆਰ
ਹਦਛਿਗਕਦਾਮਾਰਮੇਨੀ। ੨੬। ਹੇ
ਹਥਨਹੀਆਵਦੇਮੇਏਮਾਤਾਪੁਰਨ
ਆਖਦਾਮਾਇਨ੍ਹੋਰੇਇਨਹੀ। ਅਰ

ਨਨਦਾਸ ਜੇਹੇ ਨਾਗੇ ਮਾਰ ਗਏ ਬਟਿ ੬੬
ਅਕੋਇ ਅਰੁ ਮਾਨ ਦਾਢੇ ਇਨਾਹੀ
। ਕਿਸਨਿ ਨ ਜੀਲਗੇ ਸਲ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਤ੍ਰਿ
ਭੁਕਿ ਗਏ ਅਮ ਸੋਸ ਨਾਹੀ । ਕਾ
ਦੂ ਜਾਹਦ ਲੇਹੀ ਆਂ ਦੇਇ ਪੁਰਨਗੀ
ਮਨਾ ਪਾਈ ਮਾਤਾ ਪਛਤਨ ਹੋਇ
ਨਾਹੀ । ੨੨ । ਲਾਮਲਈ ਅਦਨਪ

ਛਾਣਮਾਤਾਸਰੁਆਖਬੇਟਾਕਿਥੋਆ
ਇਆਹੈ। ਕੇਹਨੈਸਹਿਰਦਲਾਇਤਨੀ
ਪਰਤੇਰੇਕਿਸੇਮਾਇਕਰਮਾਦਾਲੀਨਾ
ਇਆਹੈ। ਅਖੀਰਿਸੇਤਾਸੁਰਤਲਭੁਭ
ਦੁਬੇਲੀਦੁੰਗਪੁਤ੍ਰਪੁਤਾਇਆਹੈ। ਕਾਰ
ਯਾਹਆਖੇਦਸੇਭੁਤਮੇਨਿਜਾਮੇਭੁਲੀਨੰ
ਰਬੁਮਿਲਾਇਆਹੈ। ੨੮। ਅਲੱਠਅੰ

ਖਰਾਮਾਤਾਨੂੰ ਕੁਲ ਨਹੀ ਤੂਤਾ ਸਮਾਇ ੬੭
ਕੇ ਬੈਠ ਕਰ ਸਾਰ ਮੇਰੀ ਗਿਲਾ ਮੁਲਖ
ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਨਾ ਥਰਾ ਨੀ ਦੇਹੁ ਜੇਗ ਕਿਮਾਦ
ਟੀਕਾਰ ਮੇਰੀ ਮੁਢੇ ਸਹਿਰ ਉਨੈ ਨ ਬਿ
ਰਾਹਗੀ ਹੈਗ ਜਵਾਨੀ ਆਂਦੀ ਦੁਨੀਆ
ਦਰਮੇਰੀ ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਸਲਵਾਨ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਹਾਂ ਮੇ ਪੁਰਨ ਨਾਉ ਤੇ ਜਾਤ ਪਰਦਰਮੇਰੀ

੨੯॥ ਜੇ ਜਾਵ ਨਾ ਮਾਤਾ ਨੀਗ ਮਰਹਿਆ
ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣਦਿਆ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਖੁਲਗਏ।
ਪੂਰਨ ਦੇਖਦੀ ਨਿਥ ਟੀਰੁ ਪਿਆਪਾਰ
ਮੁਖ ਪਰ ਨਾਲ ਨੇਰ ਲਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਉਠ
ਕੇ ਸੀਨੇ ਦੇ ਨਾਲਿ ਲਾਇਆ ਰਬ ਸੁਖ ਦਿ
ਤੇ ਦੁਖ ਭੁਲਗਏ। ਕਾਦੁ ਜਾਹ ਮੀਆਮ
ਈਇ ਛੁਗਦੇ ਸਾਨ ਤਸੀ ਕਸ ਕੋਹੋ ਰੁਲ

ਗਏ॥ ੩੦॥ ਸਿਰਫੀ ਪੰਜਵੀਂ ਚਲੀ॥ ੬੮
ਅਲਫਾ ਆਇਕੇ ਰਬ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਬ॥
ਗੀਦਰੀ ਪੁਰਨ ਫਿਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇ
ਮਾਤਾ ਦੇ ਨੈਣ ਵਿਧਾਇ ਸੁਨਾਲੇ ਬਾਲ ਰਿਤ
ਇਕਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਗਾਨਾ ਗਇਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ
ਗਲ ਮਿਲਿਆ ਪੈ ਛਤਾ ਦੁਰਾ ਬਚਨ ਅ
ਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ॥ ਕਾਦ੍ਰਯਾ ਰਕਿਤਾ ਪੁਰਨ

ਗੁਰਗਤਿ ਅਗੋਰਾਨਾ ਤਰੇਰੇ ਮਾਰਨਾ ਸਾਖਿ
ਅੰਨਿ॥ ੧॥ ਬੇਬਹੁਤ ਹੋਈ ਪਰੇਸਾਨ ਲੁ
ਣਾ ਪੁਰਨ ਦੇਖਦੀ ਨਿਰੰਦਰ ਪੁਨਾਏ॥ ਹਿ
ਰਸ ਰੁਪਰਾਨਾ ਦੀ ਜੇਤਿ ਘਟੀ ਨਿਮੀ ਦੇ
ਲਨਾ ਦੇਇ ਜੇਛੁ ਪੁਨਾਏ॥ ਪੁਰਨ ਨਜਰ
ਕੀਤੀ ਲੁਣਾ ਪੁਨਾਏ॥ ਪਿਛੋਲੇ ਕਪਾਸ ਅ
ਦਨ ਭਿਖੇ ਆਪਨਾਏ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਗ ਨਿ

ਭਿਨਿਭਿਮਥਾਟੇਕਦਾਈਲੁਣਾਨਾਲੈ ੬੨
ਗਨਗੀਖਪਜਾਏ। ੨। ਤੇਤੁਨਾਹੋਇਗ
ਮਨਾਕਮਾਤਾਪੁਰਨਆਖਦਾਲੁਣਾਨਿ
ਦਾਨਹੋਈ। ਤੇਰੇਦੁਸਨਹੀਹੋਈਗਬਦ
ਲੇਪਛਲਾਗਖੀਨਖਾਬਖਿਆਲਕੇ
ਈ। ਦਾਦਣਗੀਰਮੇਆਪਟੇਬਾਪਦਾ
ਗਨਿਸਪੁਛਿਆਨਹੀਹਦਾਲਕੇਈ।

ਕਾਦੁ ਯਾ ਰਨੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਕੀ ਤੀ ਮੇਸੀ
ਪੁਤਾ ਨ ਲਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥ ਸੇਸਾ ਬਤੀ
ਹਰ ਛਨਾਇ ਕਰ ਲੇਗਾ ਜਾਪੁ ਟਿਲਥਾ
ਸਹਮਿ ਰਿਹੀ ਬੋ ॥ ਰਿਲੇ ਸਮਾਇ ਰਾਹ ਬੁ
ਦਾ ਕੁਲਾਹੇ ਦੇਸਾ ਝੁਰਹੀ ਹੋਇ ਸਦੀ ਨਿਰ
ਗੀ ਬੋ ॥ ਅਗੇ ਨਾਇ ਨ ਬਾਬ ਕੀ ਦੇਵਸਾ
ਮੇਕੀ ਮਮੂਲ ਨਾ ਹੋਇ ਪਸਿਰ ਗੀ ਬੋ ॥ ਕਾਦੁ

ਜਾਗਸਲਦਾਨਦਾਰਗੋਇਆਦੁਗਮੁਰ ੭੦
 ਦੇਇਸਦੀਬਿਰਗੀਬੋ॥੪॥ਜੀਮਜਾਵੇ
 ਦੁਸੇਤੁਸੀਘਗੀਬਾਰੀਪੁਰਨਆਪਦਾਬ०
 ਪਨੁਸੁਣੀਗਿਨਾਕਰੇਮਾਇਦੀਸੈਪਣਾ
 ਓਸਦੇਲੇਬਾਰੇਪਕਰਿਲੇਨਾਹੁਤੇਹੁਟੇਗ
 ਜਾਨਾਲੇਲੁਣਾਨਿਦੇਖਣਾਓਸੇਤਗਕੇਈ
 ਸਰਤੇਸੁਠਨਾਪੁਣੀਗਿਨਾਕਾਦੁਯਾਰ

ਉਸਰੇ ਜਦਾ ਠਿਕਰ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸਾਨੇ
ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਗੁਣੀ ਗਾਨਾ ॥੫॥ ਹੇਹੁ
ਕਮੁ ਕੀਤਾ ਗਾਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲੇਆ ਪੇਲ ਗਮੇ
ਰੋਪਾ ਰਚਲ ਪੁਤਾ ਕਿਨੀ ਪਕਣੁ ਤੁਸ
ਤਖਨਾ ਨਿਆਂ ਦੀ ਬੀਨ ਬੈਠ ਤੁਹ ਕਮੁ ਦੀ
ਪਗ ਪੁਤਾ ਤੇ ਨੁੰਦੇ ਖਮੇ ਗਮ ਨਖੁ ਸੀ ਹੋਇ
ਆਇਲੇ ਬੁਝੁ ਦੀ ਭੁਕ ਦੀ ਅਗ ਪੁਤਾ ॥

9

ਕਾਦ੍ਰੁਯਾਰਸਲਦਾ ਨਭੀ ਕਿਰੇਤਰਲੇਕਿ ੭੭
ਵੇਸੈਤਾਸਟੀਏਨਗਪੁਤਾ। ੬। ਖੇਖਾ
ਸਜਿਕਾਲਦੀਨਹੀਮੈਨਪੁਰਨਆਖਰ०
ਬਿਨਕੇਰਖਦੇਹੀਮੇਰੇਦੁਲਤਾਗਜਲੁ
ਟਾਇਦੇਵੇਨੇਕਰਆਪੁਕਿਆਇਨਾਸਕ
ਦੇਹੀਸਨਿਦਰਦਮੇਗਮੇਤਾਨਾਟਲੀ
ਤਾਤੁਸੀਤਰਲੇਕਰਿਦੇਮਾਰੇਲਜਦੇਹੀ।

ਕਾਦੁਯਾਗੇਸਰਪਰਜਾਦੁਣਾਈਨਹੀ
ਪਾਸਗਹਿਣਾਜੇਹਨੀਤਕਦੇਹੋ॥੨॥
ਹਾਲਦੇਇਕੇਇਕਦੁਆਇਪੁਰਨ
ਹਿਗਮਾਪਿਆਨੀਇਕਬਚਨਕਰ
ਸੀ॥ਤਖਤੁਬਹੋਗਾਹੋਰਭਿਗਾਉਮੇਰ
ਜੇਹਨਹੋਗਤੁਸਾਘਰਿਗਾਜਦੁਸੀ॥
ਮਰਦਹੋਗਗਾਜਾਦੁਰੇਹੋਸਦਾਲਾਜਿ

ਥੇਪਦਨਮੁਕੁੰਮੇਠਤੇਲੇਸੀ।ਕਾਰ ੧੨
ਯਾਰਸਾਲਓਬਾਰਅਗੇਠੇਗਾਨ
ਗਾਨਾਤੇਗਾਮੁਕੁੰਦੇਸੀ। ੨॥ ਨਾਲਨ
ਗਾਨਾਪਦੇਖਿਆਲਮੇਰੇਠੇਗਾਇ
ਅਗੇਹਥਬਿਨਿਆਸ।ਆਖੇਮਾਤ०
ਨਿਮਗਰਨਾਅਦਿਮਾਨੇਕਰਿਆ
ਬਾਪਦਾਦਾਇਸਰੂਗਦਿਆਸਾਅ०

ਖੇਜੋਗੀਆਂਨਿਕਰੋਕਰਤੋਗਪਲਾਹਿ
ਰਸਦਾਚਾਇਉਲਦਿਆਸਾਕਾਦੁਯੰ
ਰਉਥੇਲਗਤੁਰਨਪੁਰਨਮਾਈਇਛੁ
ਰਨੀਠਿਰਸਦਿਆਸਾ॥੬॥ਰੋਰੋਇਕੇ
ਆਖਦਾਮਾਇਤਾਂਈਜੇਹਨੁਕਰਮ
ਲਿਖਿਅਪਾਇਆਮੇ॥ਇਸੇਸ
ਹਿਰਥੀਬਾਪੁਤਗੀਰਕਰਕੇਕੇਹਨੀ

ਮਤਰੇਨਾ ਲਨਿ ਕਾਲਿ ਆਮੇ॥ ਕਿਸ ੧੩
ਨਿਖੇਲ ਕੇ ਦਿਲ ਦਾਗ ਲਾਖਾਂ ਜੇਹ
ਕੁੰਦੁਖ ਸੁ ਗੀਰ ਤੇ ਜਾਲਿ
ਆਮੇ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਗੀ ਆਪੁ ਨ ਭੁਗ
ਤਿਆਖੇ ਦਿਡੁ ਲਏ ਜੇ ਆਪਣੇ ਤਾਲਿ
ਆਮੇ॥ ੧੦॥ ਜੋਇ ਨੀਦ ਨ ਹੋਈ
ਗਾਤਰੇ ਮੇਰਾ ਆਖੇ ਲਗ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿ

ਚਲ ਪੁਤਾ ਚ ਦੀ ਬਰਸ ਹੋਏ ਦਰਦ
 ਭੋਗ ਦੀ ਨੁਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਤੀਆ
 ਗਲ ਪੁਤਾ ਗਿਆ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਦੁਖ
 ਬੁਝੇ ਹੋਏ ਸੀ ਨੇਰ ਹੁਕ ਦੇ ਸਜੇ ਸਲ
 ਪੁਤਾ ਕਾ ਦੁਯਾਹ ਕਰ ਕੇ ਹਥੀ ਕਾਲ
 ਮੇਗ ਠਹਰ ਕਾਈ ਤਿਉ ਕਿਤੇ ਦੁਲ ਪੁਤਾ
 ॥੧੧॥ ਸੀਨ ਸਮਝੁ ਮਾਤਾ ਤਿਉ ਤਾ ਭੁਲੀ

ਵੇਨੀ ਪੂਰਨ ਕੁਗਤਿ ਖਲੋਇ ਕੇਰੇਇ ੧੪
ਅਤੀ ਗੋਪੀਚੰਦ ਦੀਆ ਤਾਸਲਾ ਹੀਏ
ਜੀਨਿ ਨ ਕੀਤਾਈ ਪੁਤ੍ਰ ਛਕੀ ਰਹ ਬੀ
ਤ੍ਰਿਤੀ ਟੋਰ ਮਾਤਾ ਗਾਨੀ ਹੋਇ ਕੇ ਜੀ ਮੇਨੂੰ
ਜਾਣਦੇ ਹਥ ਨਾਮੁ ਲਘਤੀ ਕਾਦ੍ਰ ਜਾਹ
ਛਕੀ ਗਦਾ ਗਹਿਣਨਾ ਹੀਤ੍ਰਿਤਾ ਹੋਇ ਨਾ
ਮੇਰੀਏ ਨਾਨਕੀ ੧੨ ਸੀਨ ਸੀਹ

ਬੇਰਾਮੇ ਬੇਰਾਹੇ ਹੋਇਆ ਮਸਥਿਤੁ ਰਿ
ਠਾਹੈ ਮੁਖ ਤੇਗਾ। ਚੜੀ ਬਰਜ ਹੋਏ ਨਾਰ
ਮਾਹਰੀ ਨੂੰ ਅਸਾਵਰੁ ਨਾਲਿ ਆਸੀਕੁ
ਸੁਤੇਗਾ। ਦਸੀ ਪੁਰਨਾਏ ਹੁਕੀ ਕਰਨ ਲ
ਗੇਏ ਹੁਓ ਮਹਾਤੀ ਦਾਰੁ ਖਤੇਗਾ। ਕ
ਦੁਯਾਗ ਮੇਨਿ ਤਾਰਿਤਾਰੀ ਸਾਖਾ ਬਦਿ
ਰਸਨੇ ਹਰੁ ਮੁਖ ਤੇਗਾ। ੧੩॥ ਸੁਆਦ

ਸਾਹਿਬੁ ਰਿਤੀ ਮੇਨੂੰ ਜਿ ਰਗਾਨੀ ਕੀ ੭੫
ਲਗੀ ਤੇ ਸਚ ਪੁਛਾਣ ਮਾਏ ਗੋਰਖ
ਨਾ ਖੁਜੀ ਕਾਢਿ ਆਖੁ ਗਵਿ ਰੇਰ ਬਰਿ
ਤੇ ਨੀ ਨੈਣ ਪਗਾਣ ਮਾਏ ਅਤ ਖਛਾ
ਰੇ ਦੇ ਕਰੇ ਕਾਲ ਮੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇਈ
ਮੇਨੂੰ ਜਾਣ ਮਾਏ ਕਾਢੁ ਜਾਗੇ ਕੋਲ
ਕਗਰ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਮਿਲਾਗਾ ਤੇਨੂੰ ਮੇਆ

ਣਮਾਏ। ੧੪। ਕੁਆਦਜਾਮਨੀਗੁਰੰ
ਦੀਦਿਚਿਲੈਕੋਆਤਾਤੋਰਿਆਪੈਤਕਰ
ਹਲੈਕੋ। ਦਿਲੈਸਮਝਿਆਰਬਦਭਲੰ
ਹੋਵੈਸਾਸੁਰਹੀਹੈਦਿਚਸਿਸਾਹਲੈਕੋ।
ਤਿਹੋਲਾਲਹਥਾਦਿਚੋਲਭੁਟੇਨਿਕਰ
ਮਾਦਾਲਿਆਰੇਦਨੀਦਾਹਲੈਕੋ। ਪੂਰ
ਨਦਿਦਿਆਹੋਦਿਆਗਣੀਦਿਛੁਰਾ

ਤੇ ਕਿਸਾਨੇ ਨਿਯਾਹੈ ਕਾਦੁ ਜਾਹ ਲੋਕੇ ੧੬
॥ ੧੫ ॥ ਤੇ ਇਤਰਫ ਤੁਰਿਆ ਗੁਰੂਆਪ
ਟੇਰੀ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਤੇ ਸੀਸ ਨਿਦਾਦੁਰਾ
ਈਹ ਹੁਥੁ ਜੇ ਨਿਪਰਦਖਣਾ ਤਿਨ ਲਈ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਇ ਅਲਖ ਨਗਾਦੁਰਾਈਹ
ਸਾਰੇ ਸੰਤ ਨਿਛੋਰ ਤੂਰੈ ਤਕਰਕੇ ਹਥੀ
ਆਪਣੀ ਅਸਟਲਾਦੁਰਾਈ ਕਾਦੁ

ਯਾਗਮੇਪੁਛਿਆਗੁਰੁਪੁਰੇਮਾਇਬਾ
ਪਦਾਗਲਸੁਣਾਵਹਾਇ॥੧੬॥ਜੇ
ਇਨਦੇਮੇਉਥੇਜਾਇਦੁਇਆਗਿਠ
ਬਾਗੈਵਹਾਨਉਜਾਣਹੋਇਆ॥ਇਕ
ਬ੍ਰਿਛਦੇਹੇਠਮੇਜਾਇਥੇਠਾਪਰਉਹ
ਸੀਨਾਥਜੀਸੁਕਾਹੋਇਆ॥ਨਾਮ
ਸਿਮਰਕੇਆਪਦਾਛਟਾਰਿਤਾਨਦੁ

ਸੇਤੀਵਹੁਨਾਬਨੀਹਰਹੋਇਆਕਾ ੧੧
ਦੁਆਰਤੇਬਾਗਗੁਲਜਾਹੋਇਆ
ਪ੍ਰੀਅਲਕਤੇਸਹਰਦਹੀਰਹੋਇਆ
॥੧੧॥ ਅੰਮੇਨਆਇਓਥੇਲੋਕਅਰਜ
ਦੁਹੁਦੇਲਗੋਆਪਣੇਅਰਬਸੁਣਾ
ਦੁਣੇਨਾਮੇਹਰਬਾਨਗੀਆਪਦੀਨਾਲ
ਸਾਈਆਅਰਬੀਅਰਬਲਗੋਤੋਦੇਪਾ

ਦੁਣੇਨੂੰ। ਸੁਣਕੇਹਾਨਾਤੇਗਣੀਸਰੁਸ
ਹਿਰਾਮਾਇਆਦਿਲੋਲੋਰਮੁਗਦਦੇਪਾ
ਦੁਣੇਨੂੰ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰੀਮੇਬਹੁਤਮਬਾਦ
ਕੀਤਾਪਿਤਾਨਾਣਕੇਜੀਓਹੁਗਾਦੁਣੇ।
ਨੂੰ। ੧੮। ਗੈਨਗੀਮਦੇਨਾਲਿਜੇਬੋਲਿ
ਆਦੀਸਲਦਾਨਗਾਨਾਸਰਮਾਇਕੇ
ਨੀ। ਅਸੀਲੋਕਸਿਸਾਗੀਹਾਂਦੁਖਭਰੇ

ਤੁਸੀਸਾਪਤਪਸੀਹੋਇਸਾਂਈਦੇਨੀ॥ ੧੮
ਅਸਾਅਖਿਆਅਰਥਕਹੁਆਪ
ਠਾਨੀਗਨੇਰੇਇਕਹੇਦੁਖਦੇਹਿਦੇਨੀ
ਕਾਦ੍ਯਾਠਸੁਣਾਇਕੇਅਖਿਆਮੈ
ਇਕਪੁਤ੍ਰਹੋਦੀਘਰਨਾਹੁਧਾਨੀ॥ ੧੯
ਠੇਠੇਰਗਾਣੀਮੁਖੇਦਕਕੀਤਾਪੁਰਨ
ਪੁਤ੍ਰਇਸਦੇਘਰਨੀਅਸੀਨਾ

ਲੋਤੇਹਮਤਾਮੈਮਰਦਾਇਰਿਤਾਗਾਨਾ
 ਸੁਣਦਿਆਗਲਨਕੇਬਿਆਈਓਠੇ
 ਰਕਾਰਿਆਮੇਗਨਿਆਬਖਸਦੇਹਨੇ
 ਤੇਰੇਪੁਤ੍ਰੇਈਗਾਨਮਲਿਆਈਓਕੇ०
 ਦੁਯਾਰਮੀਆਂਗਣੀਇਛੁਗਾਦਾਰ
 ਸਨਕੀਤਿਆਨੀਚਿਸਰਸਲਿਆਈ
 ॥੨੦॥ ਕਾਠਕੁਠਰਥੀਗੁਰੁਜੀਥੇਠ

ਆਇੰਨੇਹੁ ਸੁਹਾਕੁ ਮੁਕਰੇ ਸੋਈ ਕਰੇ ੭੯
ਲਾਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਤਾਸਿ ਪਾਟੀ ਰਹਿਲ
ਕਰਾਨੇ ਕਰ ਕਰੇ ਤਾਤ ਪਕਰਾਨਾਇ ਬੇ
ਲਾਮੇਗ ਬਰਨ ਹੈ ਮਾਓ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ
ਥਾ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ ਨਾ ਬੁਨੀਹੋਇ ਮੇਲਾ
ਮਕਾਨੁ ਯਾਗਦਿ ਮਾਲਹੋਇ ਗੁਰੂ ਕਹਿ
ਦਾ ਬਚਾ ਚਲਾ ਗੇਸੁ ਲੈ ਨਾਲ ਚਲਾ

੨੧॥ ਕਾਛ ਕਰਮੁ ਹੋਏ ਤਦੋ ਇਛੁ ਗਾਰੇ
ਰਬ ਓਸਨੂੰ ਨੈਨ ਪਗਾਣੁ ਦਿਤੇ ॥ ਦੇਖ
ਸੁਰਤ ਮੇਰੀ ਤਦੋ ਰੋਵਨ ਲਗੀ ਬਢਾ ਛ
ਰੁਕੇ ਨਾ ਜਾਈ ਦਲ ਕਿਤੇ ॥ ਮੇਨੂੰ ਤਰਸ
ਦੀਨ੍ਹਿ ਰਬ ਮੇਲਿਆ ਹੈਏ ਹੁਲਿਖੇ ਨੀ
ਪੂਰਨਾ ਭਾਗ ਮਥੇ ॥ ਕਾਵ੍ਯ ਯਾਰ ਮੇਰਾ
ਰੂਜੀ ਦੇਇ ਜਾਮਨ ਤਦੋ ਆਇਆ ਹ॥

ਤੁਰਕੇ ਦੁਲਾਇਤੇ। ੨੨। ਲਾਮਲ ਦਸਬਾ ੨੦
ਬੰਸਭੁਸਾਪਚਲੇ ਚਣੇ ਪਰਬਤਾ ਦੇ ਉਤੇਜ ੦
ਇਭੁ ਟੀਕੇ ਟੀਕੇ ਰੇਤ ਪਸਿਆਸਾ ਪਦ
ਲੀਕੇ ਟੀਕੇ ਰੇਤਾ ਟੀਕੇ ਪਲਾਇਭੁ ਟੀਕਾ
ਨਾਮਸਾਂ ਟੀਕਾ ਨਪੁਦੇ ਵਿਨੇਗਤੀ ਤਿਨਾਲੀ
ਆਈ ਨਿਨਾਸ ਦਾਰਭੁ ਟੀਕਾ ਕਾਦੁ ਜਾਹਉ
ਹਨੁਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨੀਨਿਸਨਿ ਕਰਮ ਕਰੇ

ਦੇਦੇਤਰਗਾਈ॥੨੩॥ਅਮਿਮਲਕੇਬੈਠੇਨੀ
ਸਾਪਤ੍ਰੇਰੇਚਰਚਾਕਰਦੇਨੀਜੋਗਧਿਆਨ
ਦੀਜੀ॥ਸੁਪਰੁਪਦਾਕਰਨਦਿਚਾਰਸਾਰੇ॥੦
ਇਆਤਜੀਓਇਸਜਤਾਨਦੀਜੀ॥ਪੂਰ
ਨਵੇਖਕੇਗੁਰਾਂਦੀਚਾਲਸਾਰੀਰਚਰਿਹਰੀਓ
ਦਿਚਗਿਆਨਦੇਜੀ॥ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਪੂਰਨ
ਆਖਦਾਈਤ੍ਰਸੀਸੁਣੀਏਬਾਤਨਿਦਾਨ ੮

ਦੀਜੀ॥ ੨੪॥ ਨਿਨ ਨਾਲਿ ਦੇਸਿ ਧਾਨੇ ਅ॥ ੦੨੧
ਖਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰੀਏ ਸੈਲ ਦੁਲਾਇ ਤੰ॥
ਦੇ॥ ਵਖਣੁ ਪੁਰਬ ਪਛਮ ਦੇਸ ਸਾਗੇ ਅ॥
ਉਲਥੇ ਨੀਦਿ ਰਗੁ ਜਗਾਇ ਤਾਂ ਦੇ॥ ਟਿਲੇ
ਆਪਣੇ ਤੇ ਸਿਧ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਬਰੇ ਸੁਗਮੇ
ਨੀਕ ਗਮਾਇ ਤਾਂ ਦੇ॥ ਕਾਦੁ ਜਾਹ ਕੀ ਸਿ
ਧਾਦੀ ਸਿਧ ਤਕਰੀਏ ਬਿਨ ਛਰੇ ਨੀ

ਕਈ ਨਿਮਾਇਤਾਂ ਦੇ ॥ ੨੫ ॥ ਵਉ ਦੁਤ ਨਸ
ਲੋਕਿ ਦੇ ਦਿਚ ਦੁਸਰੀ ਹੋ ਮੇਰੀ ਮਾਉ ਤੇ ਬ
ਪੁਅਨਾ ਬਸਾਧੋ ਮੈਤਾਂ ਮਾਇ ਦੇ ਨਾਲਿ
ਗਰ ਕੀਤਾ ਫਰਆ ਦੁਗਾਗੁ ਗਾਵੇ ਨਾਲਿ
ਸਾਧੋ ॥ ਪੁਤ੍ਰੁ ਇਆਰ ਸਾਲੁ ਸਲ ਦੁਨ ਦੇ
ਜੀਗਨ ਵਿਤਾਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਬਸਾਧੋ ॥ ਕਾਵ
ਯਾਰ ਪਰਤਗਿਆ ਪੁਰੀ ਕਰੀ ਦੇ ਨਾ ਬੁਧ

ਰਮਦੇ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸਾਥ ਸਾਥੋ। ੨੬। ਹੇ ਹੁਕਮੁ ੮੨
ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਨਾ ਬਨੇ ਨੀ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਸਤੁ
ਨਤੁ ਜਾਹੋ ਹੋਈ। ਅਗਲਾ ਇ ਬਿਰੁਤ ਤੇ ਪਾਹਿ
ਨਾਖ ਲਤੇ ਨਾਲ ਸਿੰਧੂਆਂ ਦੀ ਪਾਨ ਪੋਰ
ਹੋਈ। ਮੁਖੇ ਤੁਰਨ ਅਲਖ ਨਗਾਇਕੇ
ਜੀ ਸਾਹੇ ਦੇ ਸਾਹੇ ਵਿਚ ਨਾਂ ਖਬਰ ਹੋਈ।
ਕਾਦੁ ਜਾਹ ਮਿਆਂ ਮਾਈ ਵਿਛੁਗਾਦਾ ਅ

ਨੁਕਾਗਿਆ ਹੈ ਦੁਗਾਪੁਨਿ ਕੋਈ॥ ੨੭॥
ਲਾਂਮਲਾਇਦਿਤੇਬਾਗਦਿਚਿਰੇਰੇਗਨਾ
ਸਟੇਗਣੀਮਿਲਨਆਇਆਇਆਈ॥
ਗਣੀਇਛਗਤੇਸਲਦਾਨਗਨਾਲਾਪੁ
ਤਰਸਾਲੂਜੇਨਾਇਆਈ॥ ਹਿਰੁਨੈਕਗਚਾ
ਕਗਟਹਿਲਣਾਨੇਹਪੁਜੇਨੈਕੇਸੀਸਨਿਦੁ॥
ਇਆਈ॥ ਕਾਦੂਯਾਰਨਾਗੁਗੰਦਾਦਰ

ਸਨਕੀਤਾਗਨੇਗਣੀਆਂਬਹੁਸੁਖਪਾ ੮੩
ਇਆਈ। ੨੮। ਅਲਠਅਲਖਨ
ਗਾਇਕੇਆਖਿਆਸੁਬਚਾਮਗਿਲੈਨੇ
ਕਿਛੁਮਗਣਾਈਅੰਗਉਠਗਸਾਲੁ
ਨੇਬਚਨਕੀਤਾਕਰਾਮਾਤਦੇਹਕੇਹਾਸੰ
ਗਣਾਈ। ਸਿਧਾਰਿਤੀਆਂਨੀਬੁਬਕ
ਰਾਮਾਤਾਦਿਚਪਲਕਸਮੁਦਿਦੇਲਿਖ

ਫਾਈ। ਕਾਢੁ ਜਾਰਨਾ ਰਿਠੀਆਂ ਨੇਗਸ
ਕਤਾਂ ਚਰਨ ਪਕੜਿ ਕੇਦਾਨ ਸੁਖ ਮੰਗਣਾਈ
॥ ੨੯ ॥ ਜੇ ਜਾਦ ਕੀਤਾ ਪੂਰਨ ਨੁਮਾਇਨੇ
ਨੀਬਰਾ ਕੀਤਾਈ ਕੋਲ ਕਗਰ ਪੁਰਾ। ਸਿ
ਧਮ ਰੁਲੀ ਦੇਵਿ ਚ ਦੁਹਾ ਨੇਗੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਿ
ਆਈ ਨਾ ਬੁਜੀ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾ। ਰੁਰਮ ਭੇਦ
ਨਾਗੇ ਮੇਰੇ ਸਜਣਾ ਦੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਬੈਰੁਰ

ਨਾਇਪਹਿਨਚੁਨਾ ਕਾਦੁਯਾਰਕਿਸਾਪੁ ੨੪

ਰਨਭਗਤਿਦੁਲਾਤੁਸੀਸੁਨੇਲੋਕੋਇ

ਥੇਹੋਇਆਪੁਗਾ। ੩੦। ਸਿਹਰਫੀਆਪੀ

ਜਾਪੁਰੀਆਹੋਇਆਪੁਰਨਭਗਤਿਕੀਅੰ

੩੧ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

੩੨ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

੩੩ ੭ ੭ ੭ ੭ ੭ ੭ ੭

੨੫

